

Can Aydeniz

- Őirler -

Yayın Tarihi:

07.07.2023

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan Őirlerin tüm yayın hakları Şairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Őirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, Şairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kiŐinin isteği zerine Antoloji.Com tarafından, Şairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıŐtır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve Şiir içerikleri ile ilgili anlaŐmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir Şekilde sorumlu ve taraf değildir.

Can Aydeniz

vefat etti.

1910 Gibi

Tecrit edilmiş gecekonduyun içinde yasadışı bir sağanak
İngiliz barında çalışan Katolik hikayesidir bu şiir
bir hayli karmaşık bir hayli ağır aksak
sokak kavgalarının bitmediği arka kapısı otopark
kabadayılardan bıkmış dansçılar yalın ayak
piyanistin şişeleri nota defterinin önüne dikili
ellerim buruşuk vardiyam çalar ellerimde konyak
piyanist istifa ederken pikapta Vivaldi 'den bir plak
kaç viski devirdim dindiremedim şu bileklerimdeki titremeyi
kapıdan girdin her şey sıradandı Nesli
sıradan bir günüydü Atlantisin
suratın hatırlatana kadar Enlil 'den dört mevsimi

Gecenin on ikisi zifiri ziftin soğuğu iskemlelere işlenmişti
her masada veremli birbirini tanımayan en az üç serseri
ceketler giyinmiş pardesüler çekilmiş vakur votkalar içilecekti
barın ortasında çatıya uzanan kömür bacası girişte fark edilir
eskiciden alınmış soba ısınmamak için direniyordu içli içli
gece saat on iki sıradanlığı gitti her şeyin
gliserinli saman gibi tüten beyhude günlerin sancısı
havada asılan farazi dumanın dengi
sardunyanların mineralli nefesi
El Dorado şehrimin otantik neşesi
kışı yaz eden ülkenin botanik gayzeri
hoş'geldin fakir barımıza Nesli

içimde huşu gibi Şubat iaşesi
Mamure kalesinde bir gece izinde Mart 'ın
zifirinin ziftine oturmuş şiirler diziyorduk 'hatırlamazsın
Sahilden kum çeken kamyonlar uyanmıştı
üç maymun sancıların aşkı
giyotin gibi bir vicdan sardı
bütün sokağımız satılığa çıktı Neslihan
duraklarda asılı ilanları rüzgar sökerdi 'hatırlamazsın
kozalaklar patlamadan döküldüğu mevsimin günü
bitmemiş yalnızlık ölçütü verem öksürüğu
kravat bağlamış altmışlardan bir beyefendi görünümlü
elinde çiçek bekliyor mezarlıkta eşinin cenazesini
rüzgarlı sabahın cenaze cariyesi bir zamanların sireniydi
sokak sokak toplayıp kestiler aşk köpeklerimizi Nesli
sene 1910

Gece on iki pencerenin altına oturdum alnım çizgi çizgi
yorgunluk melül gibi çatmış gözlerim kanlı gecenin on ikisi

işi gücü bırakmış sigara tütürüyorum sıradanlık bitti
haberini yok veya hatırlamazsın
tırnakların karşı kıyıya parlardı ansızın
miçolar gibi yol bulurdum
acıkırdım resiflerin boyunca
şakaklarında bir küfe yasak elma

kötü anları loşa çeken perdeleri yırtardın
insanlığa sirayet eden endişeleri
içinde iyi olmayan kalabalık izbeleri
yırtıp atardın vakti geçmiş mektup gibi
tüm insanlığın gecesi atfedilirdi
yakamoz renklerinden hallice
yasak elmacık kemiklerine Neslihan

gece on iki zifiri ziftin yansımasından odamın kirişi gölgeli

Tecrit edilmiş gecekondumun içerisinde yasadışı kurallar
İngiliz barında aşık olan bir şairin hikayesidir bu şiir
içinde kavgalarının bitmediği kabuklu
kalay katkısız çelik girişli
tek bir ağızdan alt yazı geçer
yağmur, sel, gece eksi iki
soğuk bir Neslihan şiiridir bitirdiğim
Ankara garına uzak bir köşesi
gece saat on iki zifiri ziftin dizilişi

Can Aydeniz

Acaba mevsimleri

Aldatmaksak kursağımızdaki akibeti çoktan kaldırımda yürümek korkakların işidir!
-bunu bilsin ahali.
alelade renkler pelerin sararken sayıklamalar en sevdiğim renkler arasındadır, en sevdikleriniz duygularınız rengarenk, anlaşılmaz olur zira bir gece daha uyanır yalnızlıktan kendi içerisinde, soğuk renkler hep palette kalır teslim olur zümrüt, geçişinize paralel sonra özür dilerdi, şirk koştuğu için gözlerinizden borçlanırdı toprak, çünkü siz geçmiştiniz pekâlâ bahar gelmişti, "-kestane, gürgen, palamut." falan istanbul olalı ki; düşman kuvvetlerinin kendisi, siz geçene kadar böyle güzel gözükmedi.

Nasır tutmuştu çarşılar, griyimtrak alışlagelmiş gırla sokaklar, suç üstüne unsurlar deniz bile hep bohem anlayacağınız, monoton dalgalar salak sulak arazi kaldırımların işe yaramaz voltacıları alelacele renkler sararken sokakları en sevdiğim köşeler arasına girer, hep geçtiğiniz konuşlanmanız bu, şuuru da delerdi zira bir gece daha kapanır asılsızlıktan sonra teslim olur kuzey ışıkları, izleyişinize paralel ayaklarınıza kapanırdı göklerden açılırdı gündüzler, geceler artık daha kısaydı çünkü siz vardınız gün doğumuna müteakiben sabah olmuştu "-postacı geliyor selam veriyor.." falanlar Dünya olalı böyle kötü ki; maalesef bizde doğuştan dünyalı siz doğana kadar ki sanarsınız akabinde, çimenler hiç böyle kokmamıştı.

Can Aydeniz

Ajda kupa ve ayından kalan hatır

Kış gıbyıdı mevsımı
kaloriferin sıcaklığını hala hatırlıyorum
ve
soğuk esintileri kesen ceketlerim
her zaman ki gibi ben senden önce geldim
halbuki bilirsin
hiç dakik değil sözlerim
sadece ben
koşar adım gelirim
en derinim

sigara içersin diye dışarı geçtim
rüzgar  arada sakinleşmişti sıcak sobanın altında
dört kişilik masada otururken
kltablasına gitti elim
yokluğunda
Özlem dolu olduğum anlarda
kavuşmak hayali kurduğumda
sigara iyi giderdi
hatırladım
ve
adım gibi eminim
bu konudan
sana hiç bahsetmedim

sonra sen geldin
sonra-dan
geldin
on beş dakika geç gelmiştin
aynı zamanda
on sene geç

tanrı gıbyıdı
adımları
kadının
baştığı yerde biten mevsimsiz zambakları hala hatırlıyorum
nce bir sıcak sarılma
zlediğimiz ayların hatırına
sıcak bir sarılma
nce sol
sonra sağa
sıcak
sarı
kısa bir sarışma

omuzunda
bal
yeni kuafrden çıkmış
her teli sevmeye muhtaç
hayatım
her telini
canım

sevmeye muhtaç (-lğımı.)
hala hatırlıyorum
güzel kızım
buğday kokan saçlarını

ilk sigarasını yakıp içine çektiğinde
kıskanmışım
dumanı
rüzgar azalsa yine
merakım
ellerinin sıcakına soğuşuna
parmak uçlarına
tarumar
gözümün gördüğü
yadsınamaz sensiz olan
efkarıma

yaz gibiydi yüzü
gözlerinin elasını hala hatırlıyorum
aşkının belasına vurulmuş
gidiyordum
çay aldık birde karşılıklı
içişini hala hatırlıyorum

önce o anlattı
dinledim aşık gibi
her halimden belli
belki
düşüme yeminli gibiydi sözleri,
gidişini hala hatırlıyorum

gül batsa
kanatmazdı etimi
erkeğin en zayıf yeriymiş kalbi
kan ağladığında içim
yastık, sevdiğim
kurumadan uykuma geçemedim.

Can Aydeniz

Aksak Mevsim Korkusu

Tabular delik deşik, kalp ; düşman karargahı.
bilare, örgütlü yüzün aklımın ne şeyhi olur ne şahı
şahsen kibirli aşkına mutasıp, ayrı kaldım.
tekerrür ediyor şimdi, şıfıntı tek parçalığımın kını
sırtımda ve aklımda keskin tarafları, hoşçakalın

kaçan heveslerim içimde, parça parçadır parlak lahza
ister kal ister kalk lakin, dilek havuzu avucunda aylak
haplar ve şaraplar geçirmiyorda, onanmadan sanrıları
zira doğumumuzdan bugüne, yakalayamadık zamanı
yamalı sevgiler hep kuşatır, elimde akıl yarım pansiyon

Artık ; "kimse yok mu,, zamanlarımız, kayboldum.
Üstelik tebessümlerim yorgun, kış gelmiş, korkuyorum.

Can Aydeniz

Amnezi Yalnızlığı

kapalı hava gündüzünde
ve açık havanın gecesinde gördüm seni
dışarıda dolaşıyorduk, soğuk
gitmezsen, ben hep kalırım tahlilim ile
yanımda görememişti kimse
orkidelerin annesi
giden gitti
mevsim geçiydi belli ki
güneş beklenmezdi çok sakil
ben hiç hoşça kalmadım artık dedim

kış bitmemiştin gittin
kuş geçmemiştin
gece dönmemiştin
martiniçka bitmemiş
dünya suların çekilmesine de vardı üstelik
sonumuz gelmemiş,
yeni yaş gibi
ve önceki yaslarım yastıktan sökülmemiştin
seninlede çok şeyimiz varmış bilinmedik
herhangi kadeh içilmemiştin
hiç bir tiyatro izlenmemiştin
en sevdiğin çiçeği söylememiştin
yada en sevdiğin sesi

ısınmak istedin

yanlız hissetmedim bu sefer hüzün boşluğunda
bende üşüdüm,
şahitsin
erkeklikten diyemedim
bardağı tutuşunu izledim senin
doya doya seyrettim
parmak oynatışından alnını çatışına
harlayan öpüşünden
yangın üfleyen gülüşüne varana kadar
içime sinen boynun
nazarımda talihsiz vakaydı aklımda
üfleyerek öpülmesi kati dış dizilimin
kalktı zaten sonra karanlığa
tiyatro biletimiz
gitmediğimiz
aklımda kaldığı kadarıyla yüzünü seyrettim çok uzun

aramızda sessizlik çok sustun
çeşitlerce şiir kitabımı sakladım senden
farklı familyaların orkiderinide kıyacağını düşünmedim
hep kırıldım derken iki metrelik masanın ucunda
geçmişindeki sana ben kıyamıyordum bir türlü
eski seni,
şimdi göğsüme basmak istiyordum
herşey geçti çocuğum

herşey geçti

Sabahlarımız eş olmamış hiç
bu sabah uyanmıştım gitmişsin
bütün merak çantamın içine ekleyip kıyafetlerini
günaydın iyi geceler telkinini
merak iksirini
ve geri kalan herşeyi
sessizce bi cümle bırakmadan sanki

afilli kırık yansımasıyla kaldım
paramparçaydım zaten
gittikten sonra
çok gece karşı sandalyede içimden geçtin
artık gelme diyemedim
kalakaldım, düşünüyordum lahit gibi
senin parçalarınla uyumlanmak istedim belki
senin güzel parçalarına özeniyordum
ayaklarımı vura vura
çıkma istemedim mavinden yukarı hayatına
fuşyaydı belki
yada haki
neyse ne kırıklarından geçmedim,
zaten kesikti heryerim
elimde leadri hissi
her gün temizleyerek geldim
çok susunca katip gibi
yeni tütsü koydum sade sıradanlığıma
kokun boşluğuda, sakinlikle doldurdum
havanı soluduğum için mutluydum
sargılarım üstünde gittin, şüphesiz
koskoca kış bitti
bavullarını boşaltmak isterdim
günaydınlarını yüzüme giymeyince dolaşamadım
şimdi bir gülüş boşluk var
doya doya seyretmişim allah var
parmak oynatışından alnını çatışına
harlayan öpüşünden
yangın üfleyen gülüşüne varana kadar

Can Aydeniz

Anne ve Tirşe

Açmadan ben kurum bağlamış gözümü,
birakmışsın begonyam kendi dövüşünü.
Aklıma geldiğinde vaziyetimizin özrü,
üzülürdüm ferfecir saatleri.
Ekseriyetle zemheri,
ve farazi kaderim tevkif edilmiş gibi,
sevgine aç içinde kuvözün,
sen toprağa kök salmıştın kar sümbülüm.

Zoraki bir ardaşıklık mıydı ana oğul kaderimizin,
karmaşık ve hayli sarmaşık,
hüznümün dokusuna hani örülü.
Mamafih öksüzümde,
saçlarımda dolaştıramadığım endemik şebnemine.
En sevdiğim kadın olacaktın kuşkusuz eksenimde,
begonyalar dizecektim,
kırk yaz boyu doldurduğun,
ferforje balkonlu pencerene.

Can Aydeniz

Antidepresan Prospektüsü

Oldukça kibirli sarhoşlukların, civarını tanıdım
sonbahara dönerken, ekseriyetle dudak kenarların
parola koydum yalnızlığıma, kızlık soyadından hallice.
Kendime de bir jön belirledim, seni içeren anılarla üst üste.
çoktan seçmiş gibi akibeti, darağacına çiviliyorsun sükun.
harplerden yalıtılmış sarhoşluk hegemonyasında, susuyorsun.

Adını ezberliyorum tebessümlerinden,
mayhoş naifliğini yurt belleyip, atasarısı sarılı harabi,
peşkeş çeker gibi, kundakladığım yerleri de derleyip,
aynaya bakıyorum; vukuatlı bi vesikalık suratı iltihabi.
ben böyle yabancılaşırken, tabiatın tirşesine ve üstelik eksik,
kimse ferman okumuyordu, beni buradan kurtaracak.
ayağımda tabure simetrik, boyunduruğunda halatın ben zebun.
holografik istasyonlardan yalıtılmış sarhoşluk sırrında, yoksun.

Can Aydeniz

Anti-depresan Tantanaları

Dairesel bir boşluk.
Devam.
Göçük oluşturmuş gibi gülüşün.
Orijinal bir burukluk.
Çocukluğundan beri büyüttüm içimde seni kabul.
Saat kaç suları..

Soğuk.

Biçimsiz, avangard bir kompleks izdüşümün.
İlahi duygular,
zira sana tapıyorum uzaklardan bilesin.
Adını üzüyorum.
Keder düşmüyor yakamdan, bugün.
Bütün mahalledeki kedileri sevdim.
Mama yoktu yanımda, sadece sevmeye çıkmıştım. Tırmaladılar.
Kedinin sevgi arayanı az bu aralar.
Sıklıkla mama kabına gidiyor gözleri.
Tüyleri saçların farz etmişim.
Kirliyidiler.
Senin saçın temizdi.
Yağmur akarken, sabun kokardın il sınırı gibi.

Aborjinlerin sessiz oturumu devam ediyor.
Fotoğraflarından gülümseme eksilmedi.
Lütfenlerce eksilmesinde zaten.
Dünyaya lütfettiğin bu varlığın,
bensizliğinle sürdürebilir bir sevgi kılınsı gecelere.
Belki değil bu şehirde, olsun.
Sürdürsün.

Sokağa çıkıp, başka mahallenin kedilerini de sevdim bugün.
Tanımadılar.
Çıldırıldım.
Kaçırıldım aynı zamanda aklımı.
Maktül ruh.
Kabıma sığmıyorum.

Tuzla buz, kahve.
Üstüm lekeli.
Kalbim.
Güzel kızım, çık aklımdan.
Gözlerimin içine bakmadan söylemeye çalıştıklarından uzaktayım.
Kabul.
Artık çık.

Bira bitiyor, öteki aynı buhar ıslaklığını koruyor güzel kızım.
Fotoğrafların gibi.
Gülümsemen.
Umutların açtığı.
Sade sonbahara güneş.
Sulak arazinin pirinci olurdu, şüphesiz.

Birkaç aşu sonrasında alıştırdım yollarına.
Soğuktu.
Sıcak kanlılığına rağmen.
Sorunsuz bir evliya gibi, bilmişlik taslamadım.
Tamam olmayı bekledim.
Kafa tutmadım saate, seni bekledim.

Aforoz edilmiş sözlerim, görmeye başladı teninde.
Anlamlanıyor, hüzünleniyordu.
Korkmakla birlikte şüphesiz.
Şüphesiz başlayan bir kerametle.
Şüphesiz.
Sezai bir keşiş dizilimi gibi, tenini okşayan stratejim.
Seviştığımız sabahlar bile geceye dönmüşken,
sabırsız bir akrep ile.
Pilini söküp sevişmeye devam etmek isterdim.
Şüphesiz.

Molotof rüzgarı gibi saçların aklımda, ömrümü yaktın.
İş dönüşü, hep bir cinayet kafası var suratımda.
Sinirli.
Polis gibi düşünüp, çözülemeyen bir intihar çiziyorum.
Kendim çözememsem, kimse çözemeyecek gibi.
Kan falan sürsem kapılara, eşikten başlamış gibi.
Bazen pornografik videolar eşliğinde astığımı farz ettim kendimi.
Gittiğim yer kesin cennet olurdu,
çözülmesi imkansız.

Uzun zaman sonra beslendim.
Bünyemi besledim.
Sıcak terlemeler.
Baş ağrısı kapıma dayandı, koç başlarıyla.
Mide bulantısı, özlemin bulantısını sollayıp sancıdı.
Gözlerim yuvarlanıyor yuvalarında.
İris kocaman.
Aynadaki, küflü telve suratı banamı ait, çözümsüz.
Kafeinsiz damarlar.
Gıda zehirlenmesi olmuş bünyem, bana sormadan.

Kalkamadım, birkaç safra attım.
Yirmi sekiz saat yataktan çıkamadım.
Sonuç sıfır.
Yazmam gereken şeyler vardı, rafa kalktılar.
Hesaplayamadım olacakları.
Teorilere oturttuğum sade hayat,
premsipler aksinde işlemler gördüğünde,
heyecanlanmıyor sayılmam.

Can Aydeniz

Antidepresan Tantanaları 12

Yanından giderken,
kendi arkamdan su döktüm.
Abiye giymiş gururuna da,
kuruntularım içerisinde vurgunluğuma da,
munzevi otarşıyle,
ismini yan yana hecelemiştim.

Cümle ahengin içerisinde,
yabancı hissedecektim kendimi,
mimiklerin olmasa.

Adını, tekir koyduğu bir kedi sevmiştin.
Sokağın ortasındaydık,
ne kedi seni tanıdı,
ne sen kedi.

Farkındaydım acımasızca,
aseton kokan tırnaklarını benim kadar sevmişti.
İzbe sokağa yakışan hatıra olmuştuk bilmeden. Yanaşsa, saf ılık nefesi altında ısınırdık.

Barkodsuz mutluluğumuzu,
birbirimize borçlanmadık.
Fakat biat ederken eklemlerim,
içim gitme demişti.

Ağzımda dolguya gelmiş olmalıydın, çıkamadın. Boğazımda yumruk olmuş,
anlık biata uymuştun.

Can Aydeniz

Antidepresan Tantanaları 16

Özgürlüğe olan özlemle dört bir yana saçılan kısraklar.
Gecenin bir vakti kişnemeler ile
yattığım kanepenin çevresinde koşturuyorlardı.
Kimse demedi güneş açacak,
ben yine de inanmak istiyordum
pencere kenarında.

O akli dengesine yandığım.
Öyle zeki,
öyle kaçamak.

Ne bir insan da var böyle kaçmak,
ne bir yaratılmış varlıkta.
Yalansız sonbaharın,
son aşkı batmıştı pencere semadan.
Kafamın içi ise hücreler,
anılar nüksettirmek vaadiyle
dönmüştü yine sevkiyat görevinden.

Onun hayatına bir adam alması demek;
adamın gününün farklı doğmasını sağlamak demektir.
Güneş farklı doğardı her sabah.
Onun konuştuğu yerler,
büyük harflerle başlardı.
Dünya ilk durağıysa yaşamının,
kolları ikinci şansı, bir o kadar şanslı olana.

Ah tiğ örgüsü örtüsü beyazlığı ellerinin içleri..
Köprücük kemikleri arasından yükselen boyunu..
Tanrının daha ne kadar güzel olabileceğinin önsözüydü.
Lakin, olmayan dinsel inançlarımla paraleldi yokluğu.

İrdeleme yapılamayan hikayelere ait değildi,
bu dünyanın gerçekliği,
ona uyum sağlıyordu elbet.
Kuşlar doluşurdu camına.
Papatya biterdi geçeceği yolda.
Sarmaşıklar, bir ona çelme takmazdı.
Derinliğimden dışarı akıyor yine.
Gerçekliğime karışıyor güzellik abidesi sanrıları.

Artık ayırt edebiliyordum.

Güneş açacak dedi, alt yazı ile biri.
-“Güneş açacak.”
İnanmaya devam etmek istiyordum.
Son gelseydi, içimde upte kalırdı söyleyemediğim.
Şustuğum kadar acıyan etim.
İğne bir oradan girer, bir oradan çıkardı.

Fakat dikişler ya yırtık,
ya bol gelir yeri iyileşemezdi.

Kahve koyardım zaman zaman yaşadığını hissedip.
Çiçekleri suladım.
Çay taze değil artık.

Can Aydeniz

Antidepresan Tantaneları 17

Uyku tutmayınca yüzümü sana döndüm
gece karanlığında
simsiyah olan gözlerin çakılı kaldı
büyüsünü çözemediğim
maviye baktığında
denize çalan
kahve çekirdeği kışkandıran
hala anlamadım
başka dilin şiiri sandım
elimi tutmadığında hislerim duvara döndü

Duvar yumruklamaktan kemik attı
aklıma
geçerken uğradığında
titreyen
düğümlenen
mide ile boğaz arasında
elim kadar bir yumru oluşurdu
şimdi
sızı kaldı
bir türkü gibi
sürekli titreyen kalp telleri
döndüm yüzümü sana uyku tutmayınca

yıllardır bitmeyen
kredi borcu gibi hasretin
sen yoluna gittin
ben
karavana kurşun gibi
çakıldım yerime
altmış yaşından sonra
kafana sopayla vurulmuş
kafatası yüz yirmi yerinden dağılmış gibi
aklım şimdi
çoğaldıkça
ayna çatlaklarım
her birinden suretini izledim

bilindik bir kahvecide oturup
masamda kahve bardakları biriktirdim
herkesin arkasını döndüğü
çok kalabalıklaşmadığında
denizi görürdüm
sen olsan
deniz kenarı olsun derdin
seninle
en iyi yerlere otururduk
şimdi
uçanın penceresizi
otobüsün çocuk tekmesi
iyi kötü
seninle yaşanmış ve yaşanmamışlıkların gürültüsü

senide uyku tutmayınca
yüzünü bana dön istedim

Can Aydeniz

Antidepresan Tantanaları 18

dramatik bir eksiklik
gecenin üç buçuğu
gidip gelen sokak lambasının aydınlatması
kokum uçmuş olmalı kazaktan
adım zaten kısa
kazımışsındırda aklından
hiç-bir-gün
kelebeklere inanmayan kalbine
hüznü-felaketimi gizle
kara çarşafıara sarınsın özlem
başına dönmeyen aklım
kırkı çıktı matem
peş keş çeken esnafın
insafı gibi gururun
entarisi uzun serçenin kaçışından
atmacanın kırlangıca dalışına
hangi canlı kalbi dayanır
sevdiğinin son sarılışına

Can Aydeniz

Antidepresan Tantanaları 19

Yok öyle birşey
biri daha az biri daha çok sevmez
herkes aynı sever
sadece
farklı sever
demıştin
umarım
saçlarını
benim gibi
içine çekerek
benden daha farklı
sevebilen
ellerinden öper
sabahlara kadar
sabah olunca akşama
akşam olunca uykuna dalana kadar
çünkü farklı türlüşünü aklım almaz
ve tanrı yaratırken ellerini
böylesini hakettiğini yazmıştı
okumayı az insan biliyor
güzel kızım
onlara okumayı öğret

Can Aydeniz

Anti-depresan Tantanaları 2

Aklımda, tarif edilemez bir kıraathane boşluğu var.
Yeni bir kanal buldum,
insan ırkından öte,
anlaşılmaya çalışılmayan cümle öbeklerinin,
yaşamını sürdürdüğü.
Kendimden içeri bir baskıcı rejimin, hayalini itelediği.

Sabahın körü değil bu uyandığım.
Hesaplanmamış bir yokluk.
Öğlene doğru.
Boşluk. Vardiyası dolmuş uykunun semazeni beden.
Uyanacağım.
Anlaşıldığı üzere beynim emir vermekten aciz artık bedene.
Kiremitler üst üste yavaş yavaş.
Geliyor yeni bir üs saklanma kabiliyetime.
Esnek bir kırlık zarı gibi,
acıya acıya büyüyorum ölmeden.
Daha derine.
Derine.
Batıyorum.
Gençken ne kadar batarsam,
yaş ilerledikçe boyumla yükseliceğime inanıyorum.
Sus.

Geleceğimin mükemmeliyet zincirini kırdık, birlikte.
Anca beraber, kanca beraber.
İkimiz, ilerledik dünyanın farklı noktaları ve barlarına.
Sen yoksun, alkol direk ulaşıyor aklıma.
Kapasitemi aştığım bir zihin boşluğuna aitliğim,
senden uzak değil zira.
Aynı bedeni paylaştığın benim, senden öte.
Çıldırarak, ten kokunun bulutunda.
Maneviyatı sorgulamak kadar tarifsiz, kusursuz.

Serin bir düşün, tanrılara ellerini okuttuğum.
En değerlisi göz kapakların.
Gizlemeselerdi bakışların.
Ayaktan saça, tarifsiz zerafet saklanan arlanmaz tanrıçasın.

Pejmürde yollarda, ayağım takıldığında yalpalarım.
Alışkınım.
Sakinlik, sokaktan uzakta.
Argümanlarla uğraş dur sabahtan akşama.
Zor.
Kinaye aramak da bir o kadar.
Etkilendim.
Cazibesini kaybetmiş, soyut bir cennete karşı gelen fiziğin.
Bir din beni böyle kaybetti.

Can Aydeniz

Antidepressan Tantaneları 20

İnsanlar
aşık olduğundan
ayrı düşerde
sevdiği ile evlenir
zamanı gelir
geçte olsa anlar
hikaye
baştan bellidir

aşk derindir
savaş gibidir
toprak altından
damar yataklarından sinirlere boşalır
aklı himayeti mukavemeti
elinde olan herşeyi
kaybedersin
onu düşünürken
kendini
kalktığın yerde
bindiğin otobüste
uzandığın sahilde
kaybedersin

en büyük aşk
o gittiğinde
durmaksızın serseri mermi
dünden güne parçalar içini
yavru kedi pençesine
akibetin
tek içtiğin
sek döktüğün
bir şişenin insafına göre
ya eve
yada sevdiğin kadının penceresine
taş düşmüş gibi
aklına giden şeride
ondan başka yerde olamaz
düşünce vagonların
kendini devirdiğin
rayların eşiğine

ömür böyle
mutlu son hikayelerde
şimdi istanbul
sokaklarıyla birlikte
fülüt çalan
çıplak ayaklı bebelerin gözlerinde
o şevki şefkatin
usul yağmurun ıslattığı gecede
üst geçitler
türk kahveleri
ve

çengelköyün
bilindik bir çikolata dükkanının önünde
saçlarını kokladığım yerdeyim
son evliliğimden yadigar
güzel kızım benim
mesafeler önemsiz
mutlu yaşamandır bana son armağan

Can Aydeniz

Antidepresan Tantanaları 21

Saat
altıya beş kala kalkıyorum
bakıyorum
martılar koşuşturuyor
bir o buluta
bir bu çatıya
güneşin haberi yok
ve
sen hala güzelsin

bir kaç bardaklık
çay demliyorum
yatak
soğumuş
ne yapayım
limon katıyorum çayıma
denizim yok
gözlerin geliyor aklıma
fütursuz
aniden
ne kadar güzel olduğun
ve sen
hala güzelsin

öğlen oluyor
biniyorum kadıköyden motora
elimde üç simit
doyuruyorum martıları sahil boyu
deniz kokusu
yosun tuzu
belli bir düzen
veya sıraya girmeden
düşünüyorum sizi
siz
denizler kraliçesi
güzel kızımsınız benim
bir anne kedi gibi
borçlandığım hayata
vermişim
emeklerimle
içimde
büyüttüğüm seni
ama kızım hala
çok güzelsin

şimale dönüyor güneş
deniz yakamoz
gece oluyor
güzel kızım
merak ederim
ben uyurken dön
kumrular yuva kurmuşken

uçmayı öğrenmeden
göç etmeden
çocuklar
bisiklete binmeyi öğrenmeden
ağaçlar
kızalıklarına elveda demeden
son uykumun üşümesini görmeden
gel
son seyahatimin saati gelmeden

Can Aydeniz

Antidepresan Tantanaları 22

yanıldın güzel kızım
sarmaşık ve hayli karmaşık duygularla
çok yanıldın
hangi neşter hücreyi temizler
hangi çocuk salıncak sırası beklemek ister
hayatıma giren
öylesine
herhangi birisin sandın
değildin hayatım
olsaydın
keşke olsaydın
aklımdan çıkardın öylece
son sarılışının izi kaldı üstümde
ve arkası dönük her kadında
sanki senmişsin sanıp yüzünü görene kadar koşuyorum
sonra sakın sakın dönüyorum
keşke sandığın gibi herhangi biri olsaydın
yanıldın
güzel kızım
çok yanıldın

Can Aydeniz

Antidepresan Tantanaları 23

Herşey
yoluna girerken
olgunlaşırken
büyürken dünya ile
kollarında yaşlanasım geliyor
ürperen kollarım akabinde
uyuyakalan martı gibi
uyandım vapurun peşine
anladım
sen gitmişsin

hiç insan
hangi kapının önünde
yağmura yakalanırdı
şemsiyesini arar
yıkılan binalarım
tereddüt kahvaltılarım
çalmayan postacım
bir
sadakatsiz kahve telvesi
izli mermiler gibi
sevdiğim kadınsın benim
her gece kalkar
gidişini izlerim

hangi kedi sırtında bulur
ellerim
ellerinin şefkatini
ve ben küfeci
seni taşır
sabahtan geceye
zaman suyuyla beslediğin
aklım çayır çimen
kelebekler
ırmak pınarları
hepsi bir rüya gibi
gözümü açtığında çantanda gitti
ve ben
sigara yakışını özledim
duman gibi

Can Aydeniz

Antidepresan Tantanaları 24

Öyle
sessiz sedasız
suikast işler gibi
yavaş yavaş
ensemize çökecek zaman
ve benim kaldırımım
senden ayrı
başka şehrin belediyesi tarafından dizilmiş
her şehirde
seni arayan sessizliğim
insanlara alışamayan ivmelenmelerim
ve
istediğinde güzel kızım
bana ulaştığın gibi
ırmakların
denize varamayan
son durağı olan göl kenarları
ve göz yaşlarıyla bezenmiş bu zaman
seninle aramızda
bağ
fütursuz
siyah beyaz ve kaskatı
gecenin
en beklenmeyen şarkısında
çivisi paslanmış anılarımız
vicdanımıza dokunacak
en savunmasız saatte
belki
bir ayın doğması
yağmur suyunun
çorabını ıslatmasında
üstüne bir çay söyleyip
izlediğin denizde aşkım
buluşmak dileğiyle

Can Aydeniz

Antidepresan Tantanaları 25

çok sevenin vardır
güzel kızım
sen bana bakma
yüzünü andıran liriklerime inanma
yokluğuna yazılmış
acıımı anlatmaya
kifayet arayan cümleler gibi saçılıyorlar sağa sola
yalnızlaşma
sakın yalnızlaşma güzel kızım
insanları sev
kaçma doğaya
kıyının bir ucundan gördüğün her doğan güneş
yeni bir şans sana
insanlara
kelebeklere inan
şiir seven adamlara kan
kanamadığım avuçlarını
bırak aklımda
güzel kızım
sen bana bakma
vardır çok sevenin
karşılaşmayalım

başladın mı yeni bir hayata
yine kuaföre gittin
beni baştan yarat dedin mi
yaptın mı sahiden
nasıl unuttun bir ipucu verseydin
yak yak bitiremedim herşeyi
yan yan sönedi küllerim
azaldım
azalttım
sensizliğimi kendimle doldurdum
en acısıydı
iki cümle olan
seni senden çok düşünen
düşkünleşen
aklıma
artık olmadığını kabullendirmek
ah aşkım benim
kanıt değil hiçbir kitap cümlesi
fayda değil yatağımın hiçbir köşesi
uyuyamadım
bir kaç günden
şu güne
adâvetinide gizle
güzel kızım
sen bana bakma
yangınım söner
mutlu olduğun yerdeysen
kal o ağacın dibinde

Can Aydeniz

Antidepresan Tantanaları 27

Sen benim
sana gelene kadar ellerimi ısıtma sebepim
karabatak gibi gözlerinle
kaç fersah derinimdesin
nefesim tükendi benim
hayatımın
en sıcak rengiydi
güldüğün
günlerim
şimdi soğuk yel
denizden eser
ilk baharı olmayan
Türkiye gibiyim
ne sağım belli
ne ölüm
bu bildiğin
Güneş tutulması sevgilim
ya da beni diri diri gömdün

afaki sokak sonlarından
ve ikiye ayrılacakmış korkusundan
elimi bıraktığından beri
rayda yürüyorum
ve sanırım
kırıklarım var
martılara uzanamıyorum
canım yanarken sarıl bana

Can Aydeniz

Antidepresan Tantanaları 28

Gittiğin yer
öyle şanslı ki
güzelim
sen güldüğünde fark edecek duvarları
geceleri
parladığında tenin
yıldızlar kıskanacak
ruhunun git gel hali
yıldırılmaz umarım yaslandığın yeri
yıkılırsa şayet
sen kalktığında özleyecek hepsini
seni çok özledim

Can Aydeniz

Antidepresan Tantanaları 7

Muşmula suratlı bir sabaha uyandım.
İngilterenin uğursuz grisine açılan gökyüzümde,
yüzüne dair ipucu bulamıyorum pek bu aralar.
Gece her semte aynı olurken,
dairelerde farklı hissediliyor.
Gecen gündüzüne karışırken benimle karşılaş istemem
anı hatıra dolu "akil" kutunda.

Dün geceden kalan kahvemi yudumlarken,
suyu, sona saklıyorum bu sefer.
Soğuk suyu.
Sen, ayçiçeği tarlasındaki yaprak.
Sen, yakamozun sarıya döndüğü ilk denize dokunuş.
Sen yokken soğuk renktir sarı.
Senin saçının boyasına kurban olur tüm yağmur damlaları.
Şimdi soluna bak,
karşıdan gelen uyuyakalmazsa kalırsın hayatta.

Can Aydeniz

Antidepresan Tantanaları 9

dalgaların
boyu aşanlarını gördüm ben
kısacık bacaklarımla
kaçmaya çalıştım
gördüğüm civardan
hep
eyvah dedim gördüğüm yerde
kelam ettim öncesinden
senin ile farkımız
o şekilde
başlamasaydı
elveda diyebilirdin
en azından
emeklerimize
keşke
vedasız ve insaf kısırı
empati iktidarsızı
küçük şeyleri büyütme uzmanı
ve büyük şehrin
en güzel gecelerimi mahfetmekten
mevsimin ilk cemresine
aklımdan çıkmayan kadını

henüz
geçmediğimiz yazın ilk sıcak günü
oturduğum karşısına denizimizin
ve
sanıyorum ki
deniz
ikimizi ayıran tek şey değildi
taşları
karşısında bulan dalganın
her eyvahını dinledim
koca hasretine
bir şişe şarap ile
Murathan Mungan şiirleri ekledim
seninle benim
yani bizim
hikayemize
şişe bittiğinde
güneş
dalmıştı denize
ne kendimi kaybettim
ne seni bulabildim
kocaman
oflar çekerek
sokak lambalarından karanlık
hayli bulanık
kan ter
iki gün tiner kokusuyla boyadığım odamda
seni gördüm rüyamda
gülüyordun

eskisi kadar güzel
her gün açan çiçek gibi taze
ramazanın ilk pidesi kadar sıcak
bense yağmurda kalan
senden başkasının şemsiyesine sığmayan
özlemin
kocaman bir fil
yüzdürmeye çalışıyorum işte
su çekmiş ömrümde

Can Aydeniz

Antre

antrasit köy şiirine evirirsem seni
yemin ediyorumdur ayna karşısında
ceketimi de ilikleyip
ilk kez iki yakamı bir edip
unutmadan bekliceğim Gözde derim
benzer geceler gibi ağlamam etmem giderim
takıntı etmem, gidecek olanı affederim
liriklerim akarsada ırmak gibi hain
parmaklarının arasında tuzu kalır

akıl hocam ızdırap gibi
kondisyonsuz ihraç beynim
perdeleri kapalı mantığım
yankısı geçmez neyi çözer
sıradan özür dilerim o da başıboş cümle öbeği
sonra cam göbeği ışıktan yersiz geçtim ki
cinayet çağrışımı göz göze karşılaşma

neredesin?

boynunun ağrısı,
histerik geçmişin,
kuru sevgi çölün ve şuh gülüşlerin
saçlarına dolanıp parmak uçlarından eminim
benzer senaryolarda çok kabustan geçtim

kaç kişiyi boğdu umrun
sorumun amacı uçsuz
obsesif ve biraz klinik manik depresyonum
isimsizler mezarlığında yolsuzluk
taşsız, çiçeksiz, susuz ve umutsuz
uğursuz siyah koyun
bağdaşmayan akıl kusurum
şairane dokunuşuna özlem ve manidar
çelenkleyip siyah papatyalar yolluyorum
bizi bulsun

beni onaylamasın diye kaç kişiye uydun
kaç kişi tuttun kolundan yalana soktun
hangi gezegenlerde duydun
ne zaman ne olacağını kim uydurdu
sen buna göre hayatını niye kurdun
kırmızı çamurmu
kahve rengi alacalı yada ağaçlı mı yolun
Ankaradan sonra
başka başkentler varmış uyuduğun

kaçıncı oldum
dumanı izmarite geçince dudak yakan
kaçıncı rujsuz yoksunluk sigarası bu

kül tablasının dolu kontenjanına vuku
söndürdüysen kalkalım
resmiyete dökelim bu zavallı yolu

zaten savruğum

vadesiz taksidi bitsin uyumsuzluğun
eminde değil, çok avare benliğim dediğin
iki kolum arasında kaybolmadığın için
ayaklarını ovdurmadığın
tokanı kolumda bırakmadığın kibirin
uykunu benim yanıma koymadığın için
bize bozgun dedim
bacaklarını kucağıma koymaya çekindiğin
sadece kendini bulduğun şiirleri bildiğin,
iki cümleden fazlasının altını çizmediğin için
iyi olmanı dileyerek artık uzaktan geçerim
seni affettim

Can Aydeniz

Batı Mihrabının Ev Sahibi

Sen tütün sararken yanar perdeler, hızlı sar
maganda ateşlerken kurusıkı elinde,
tınısı, ense sıcaklığında yıldız haritası
bilinmez belki lavanta, kalbine kurulan
toprak parçasıyım ve gölge, gece iki üç falan
gece mi erken çekilir, yüzün mü ufak güneşten
şarabın dibi mi bulanık, mantar yüzerken şişede nispeten
eseceği tutar ya Maçkanın, göbeğinde neon bulutu
sanki şehirde sırtımıza vesaire hiç dayanmamış,
şu bileklerine de denedim, ayak bileklerine
yaşam belirtisi olmayan gezegenler sığmazmış.

hızlı sar, yanar bu gündüz kış saatine geçtiğinde
belki son sigara, ya da şişe bitmeden son bardak
son gece ötmeden lanet karga çetesi tepede
son sabahın dokuzu, belki sekizi
toprağın yükselmesi, suyun gömülmesi
şarap pole yuvarlarız, Amerikanımızın benzini bitince
bir kaç nota sonrası, ağızda kuru bir tad kalır
kan gibi.
sıcaklığı gider bu mevsimin, şarap ve şiir bittiğinde
ensen hala sıcaktır, saçlarına üfleyince içten
tütününü hızlı yak, olmaz mı yine bir savaş çıkar
insanlık bu, somut bulutların daha fazlasına koşacaklar

sardığın filtreye, rujun geçtiğinde kalkarız
yağmur sonrası açtığında mavi tonların
saçların bir araya geldiğinde, bir rüya başlatır
bir vagon dolusu gece, huzur uyunur olduğun ilçe
kendi raylarında koşan özgürlük,
Konya sırtlarında yılık atları,
Attila İlhan şiirinden anekdot ve kaygan bir zemin,
saçların yansıdığına gölgeme.

tokanı çıkar, şampuanın sindiğinde kalkabiliriz.
belki bir savaş çıkar, biz Kadıköyde,
ver elini o bar senin bu sinema benim demişiz.
vekaletende olsa yaslanmış kendimize,
içimizden geçerken sesin, dişlerini seyrediyoruz.
düşmüşüz yine sahil şarabının dibine,
perdelerim yanıyor bütün ayak bileklerinde,
belli mi olur, dünya ve paralel evrenleri deniyorum,
sıgmayınca, Koi balığı çiziyorum eşitlik isteyen gündüzlerine.
güldüğün sokakları aşına kılarken de, baktık gidiyoruz,
kaburgaların ev olsun tüm kediler ve yetimlere.

Can Aydeniz

Ben Yatıyorum

silah atıldı, gözümde uyku korktu zamanı
ters yokuşa geldi gülüşüm
ayaklar altında patinaja maruz bırakılışına,
güzel kadınlar markajında zeki olanı,
olduğum yere değil olacağım yere sığıttı.
beynimden vurulmuşa döndüm.
son ar damarımdan yaş aktı.
kirpiklerinden atladık.
çocuk uyuyakaldı boşluk boyunca uzandı.
günümde değilim dedim
günümde değilim
inci parlak gülüşünden yaş aktı
kendimden atladım
kan revan içinde çocuk boylu boyunca uzandı
bir kara parçası
yetmedi aradı
sığmadı
karalar bağladı
gece erken gelmişti
kız konuşmadı
konuşacağı herşeyi düğümlediği yerden atladı
kan yaş içinde kaldı boylu boyunca uzandı
arabalar aktı
ırmak sandı
içlerine atladı
kan revan içinde duygulardan nefessiz kaldı
kadından çıktı
avucundan ağladı
sevişmekten çok sevdiği bakışından aldı
dolu ceplerini daha fazla doldurdu
gününde olmadığı vakit
ceplerinden gülüşleri aktı
kan revan paçaları
duygular sükun
sesini boğazından çıkartıp boylu boyunca uzandı
zaman aktı
gece erken sallanmıştı bulut arkası
kadın yorgana
evren renksiz mat siyaha dolanınca
kırmızı saçtığı saçı daha anlamlı

Can Aydeniz

Beni kızımdan vurdular

İçimiz kötü hisler kavşağı
hemde aklımızın almadığı yerden
beni kızımdan vurdular.
annesini seviyordum, dikine astılar.
çiçekleri renkleriyle çağırıldılar,
çiçekler ismini unuttu.

Başka şehre gidiyordum.
Gençtim içecek daha çok sigaram vardı
ölüyordum.
Barmenden çok içiyordum.
Kanıksamıyordu.
Beni enine asmışlardı.
çiçekler açmıştı
cenazeleri kıskanıyordum
kendi naaşını taşıyan tabut
leğen dolusu avuntu
devrilmiş beygir gibi ismimi unuttum.

Can Aydeniz

Beyaz Saçtı

kağıt çevirirken başka dilden anlaşılmaz ellerin
ben semaya yerleştirmişken seni
suya düşerdi denizin akışına doğru alaşağı
merhumdan bir mesaj unuttunmu diye başlayan
anksiyeteler çıldırtmışken üstelik yastıksız
iyi halli bir dostluk kemirmiş ruhlardan eğreti
ikinci sınıf kadın kıyafetleri akarken
biz sınıftan kaçmıştık elimizde kaçık betimlemeler
sağnak fikirler asla bizi girift çukurlara nüksettirmede
kuş gölgesi geçerken tahta aralarını çatlak bıraktı
yerler çamur

bazı fotoğraf betimlemeler ağaç gölgesinde
bilhassa bizi tam kaydedememişken
cevizin dalına asmıştık sütyenini
ağlar halimize güler olduk elde şarap
akılda dönen şarkılar cabası
şiirlere konu olacağımız varmış
düşerken kaldırımdan kuralsız bahtım
rüştü sallanırdı haline sesine gelse rastım
gök devrilirken başka lisandan anlaşılmaz ellerin
kuşkularda uyurken verem olduysak kalkarız

Can Aydeniz

Bir çocuk ve kış

Bekleme kimse gelmeyecek
dolmuş kül tablası, yine gidecek
sefalet, morfini intihara iterken
saç kıran hüznün, aforoz sirayeti
hurafeler asılı portmanto, düşecek
dargın kadere fahişe
gün gelecek
korna çalan arabalara
ıslak yansımaları asfaltta küsecek
kinayesiz yalnızlık
ihanet, bakır borazandan süzecek
çocuk,, atkın yok üşürsün
bekleme kimse gelmeyecek

Kuklalar kopacak
kil duvarlar düşecek
klor kokan su
fosforlu bariyerler geçecek
yüzün düşmesin çocuk
atkın yok üşürsün
hurafeler asılı portmanto düşecek
dargın kadere fahişe istifa edecek
gün gelecek
sis bile geçecek
bekleme, kimse gelmeyecek

Can Aydeniz

Bir sıfır geriden

tamam dedim dünyanızda yeniyim
hüznün acısı gökyüzüne sindiğinde
yakamoz denize serdi şen misallerinin polenini
naçizhane inançlar ve umutlar din akabinde vesvesesi
yağar gözlerinden seyise ihanet eden kısraklar tedirgin
ortalık malı bugün sarkazm gri
babelinden ayrı düşmüş kabilimsi
gri
senkromeç varlığı şeffaf
eşit şartlar altında uzaklaşmıştık rotasız
hayli koordinatsız vardiya saati geldiğinde farazi
yeni kapılar açar sevişmelerinin izleri
göklerin doğru mavisini yaslandığında aklıma
anlardım bir gün daha yaşlandım
kalelerimi savunmayıda bıraktım
tamam dedim dünyanızda yeniğim

Can Aydeniz

Böyle uyuma

Rüyamın girip koluna
rica ederim Müzeyyen böyle uyuma
yağmura hedef gösterip beni
ve saat hep aynı gibi
üstümde kırık baş ağrısı
karanlık abiyesi giyince hamasi
yıldız gizlemez seni
şehirden uzaklaştın mı birden bire
en parlağı düşer ücra beyliklerime
apaçık ellerin diye anılır sahici benzerlerine
kraliyet mavisine boydan boya dolanır
sevişiriz kurak olmayan renklerin segahına uzanır
soğuk renklerin ise oldukça karanlık
şehir ise biat begonvil dizili pencereni açınca
şarap kokan ağızda müzeyyenli bir ağıt
lezzetlenirim dudak kenarlarına
siyah gece bulutlarından çok sana yakışır
çevrenden sarınca ayağa kaldırıp omuzlarına dumanım
saçlarından sızan çiçek özlerin arasında aptallarım
kat kat yağmurun ulaştığı bulutlarından soyun
ılık ıslak yorgansız baldırına varana
ve rica ederim böyle uyuma
mevsim dönerken kırkıma
katre katre kahrına ani kaçışına da
saklanma cam arkasına yağmurda tir tir
yukarı aşağı çizerse de bacaklarını bir diken
gülü erken intihar eder ot kargaşası Müzeyyen
bir şiire başla kendine yakın hissettiğin
adresin uçsuz bucaksız çayır sokaklarıdır himayen
hüzünmü denir kendini hissettiğinden beri
belki duşta ağladığın kadar kimse seni dinlemedi
kapı duvar muktedir
insanlar kendinden başkasına sağır lakin
ve saatin hep akrebe hain
elinde münasebetsiz Revolverin
Rica ederim böyle uyuma
uykumun girip koluna

Can Aydeniz

Bulut Avcısı

Ve konuşmayı beceremeyenler susardı
Bittabi sen bakana dek çiçekler de solacaktı
Açmamıştı, açacaktı günleri kovalayarak
Daimi kayıplar arasında rafa kalkmış yolculuk
Kayıp gidenler arasında anti-depresan dostluk
Özlem ve tutkunun faciası
Nefrete dönmüyordu cezayir kırsalı gibi
Nefesinin geçmediği yerlerden tekrar başlamak
Baş ağrısı yapıyordu bağımlılıktan düşer şekli
Dünyanın çevresi ve yerleşik bin bir hali
Sana yakışmayan köprüler alacaklı-iken it gibi
Parlayan kaburgaların arzusunda
Düşüyordum dolanmış hiçlikten içeri
Fiziksel acılar buraya meze olurdu şüphesiz
Dolaşılmamış şehirlerin sokakları
Adınsız anılmayınca despot kalırdı
Sen gitsen, sinmişse gizli gizli
Şampuanın, dolaştığım havada asılı
Bittabi kokusunu alan çiçekler kıskanacaktı
Ve aklım, konuşmayı anlamak hiç sanmadı
Bariz, ya az uzandım bacaklarına serilip
Ya da çatlaklar köreltmedi sancılı devrilişi
Büyük puntolarla güldüğün satırlar
Kolezyuma kapattı düşmanları verip
Bittabi şiirler yazılır bu kışın kazanmasına ilişik
Durduk yere direnmeler ile örtüşecek gibi

Ya fazla deli ruhlar sarılı sesinin çerçevesi
Ya da duvarların dili papu gibi
Sevişmelerimizin distopyasını da katlayıp
Aklıyorum labirente dūřmūř hissimi
Artık dostluğunun elini sıkmak
Ve öpmek arasında delirip
Sert esen deprem çevresine izbeledim seni
Can Aydeniz

Buz Yol Kuraklığı

şarapın kırmızı kanıma karışınca gördüm
her ışıkta öpüşüyorduk ve üşüyorduk
kanunlar vuku bulmuş bizi seyrediyordu
bin ihtilal geçmiş isyandan seyrediyordu
dar ağız bir ülkenin uşağı hayatım uzunca önümde
öptüğün yeri kokluyordum şüphesiz
ışıldadığın kıyılardan nezdinde izini gizliyordu
bir melodiyle ayrılıyordu tarumar kollar
sorunsuz dalganın hayaline elimi koymuştum
sınırsız gecenin derininde koştum
doğrusal acıların eşiğinde
uyandığım yer kanunsuzdu
mamafih geçmişimden korkuyor
parmaklıklı duyguların anahtarını saklıyordum
durum vahimken bilhassa duruluyor,
dağılıp başka yönere toplanıyordu sonum
tekrar seni seyrediyordu kıskançlık,
ah o bitmeyen kıskançlık
bu son olsun ki ıstırapın melez inşaaşı
sinek gibi içinde çorbanın
hissettiğim kandan cümle öbekleri yıkılıyordu
ama vaziyetim, uzak yurdun oğlu
istikrarlı yalnızlığın uşağı anlayacağın
gençliğin yetmediği yerden ısınıyordum fosforlu
fosforlu aydınlatım -im şuurunun zorluyordu
zorlu labirentlerden sarhoş uyanıyorduk
yüz göz şişmiş, ölüverecek kadar vakurduk
sabrım yakamdan çekiştiriyordu yanında

sonsuz bir tavsiyenin huzurunda uyanıyordum
belki kalkıp gelen her fikir korkutuyordu beni
belki kalkıp gelen her yenicilik sersemletiyor
belki kalkıp gelen alıp götürüyordu birşeyleri

tekrar bulduğum sahnenin suflörü
çulluklar konarken zorlu
kardı düşen ya da dolu bilmezdi

başbozuk boz yurdun balıkçılarından sıyrılıp
kamikazelere doyuyordum bu korkunun çukurlu
dar boğazın üçüncü dünya savaşıydı iç anadolun
kartezyen bağlaçlar kovalıyorken bulunduğu şehri,
ah güzelim, sen ne kadar da yakındın toprağa
ve ne kadar sıcak bu çamurda
bir bağlaç daha kusuyor gözlerimiz
herşey uzak
bir damla daha arıtılıyor ağızından
herşey dağınık ilayda

cümle saçlarının büktüğü zamandan,
kapandım içime kirpi gibi
yatak yarılmış

dazlak suratımın peşmergesi ise,
aksak o bitmeyen akşamın kargası,
beni itiyordu uykusuzluk içine daimi şekillerde
bir saat daha durdu zorlu akrep yollarından
hududu kollarından oluşan,
şu hani bahsetmiştim; yok olan,
ya da olmayan,
gençliğimizle birlikte belki yok olan,
yegane saflığın tımarhanesiyken hayat,
ısınmış her koşenin tefsiridir bu içtiğim
sen uzakken,
sardığın her sigaranın dumanından
yıkılan şehir tekrar tekrar izlenir.

Can Aydeniz

Cariyenin Tavan Arası

Ayrı faylar minvalinde manolya
cüzzamlı bir titreyiştir nefes almak
Dünya denilen karantina da ise bilhassa
muntazam tılsım arzıdır, her yarda
mekanik işleyiş sinmiştir sokaklara
çay bahçesi, kaşır sıradanlığı
tiftiklenmiş siyah kazak vardır
ve turuncu fosforlu toka kel alaka

entellektüel firar sanrıların ise haşa temize çeker bizi
aforoz yemiş kuytuda
sıyırtır isyanları
okşayıp kafesinin mavisini
aşılar killi toprağı
yatışırken topografinin satıhı
iş atar astronomik aynaların
bacakların ve kollarına mütakiben
aşık olmuşsam
tütününe kağıtta olurum
cesaretsiz yakınırım zira
butimar olurum karşında tir tir

katre katre akışkanlığını kıskanırım
kanıksarım seni bulamayan pusulaları
sokağa çıkarım
havada kükürt kokusu daima
detaysız briketler sayarak muntazam
arka arkaya dizilmiş
gelişi güzel mevzilere saklanırım

En ince detaylar
zinhar yeşil arazileri grileştirir adın
Amerikan yakıştırmalar var ki şu sıra inanmazsın
seni betimleyemeyen olgular falan
tek tip savaşlar ve rejimler başlatırsın
kırıklar, çatlaklar yalnızlıklar var
ebabil kuşlarından alırım alışlagelmiş irtibat numaralarını

Ah sevgilim
beyaz yakalar anarşiyi daima şatafatlı anlatıyor
vandallaşmış yalnızlık tillahı çenemizden sızıyor
vukuatlı sarpa sarmış şiir dilimiz
lakin şuramıza kadar da gelmiş
cehalet taraçalarında yalpalayarak yürüyor kırılğan
akvaryumda olsak süs gibi
benim tarafım çatlar
kader giyotinine serilirim beni tanırsın
edebiyatıma da, ayağıma da tükürür sonra
nefes alamayınca
biner lokomotifte siktir olur giderim

beni tanırsın

devasız acılara tünel kazarım

Can Aydeniz

Çimen Gibi

Kahveyi soğutarak içmendeki acemilik,
saatlerin bitmemesini dilemek gibi.
bulut geçişinden izbeye düşerek ben,
dünyada gülüşünü görmeye gelmiş gibiyim.
yarım akıl, gülüşünü özlemek.
gözlerinin yanında solmuyordu bir türlü.
gülmek şeklini.
sokak hep yağmurmu artık.
sadece, kadıköye has değildi bu durum.
kadınlar daha az üşüyordu.
bunu biliyorduk.
senin kitabın gözlerini yormuyormuydu?
şiirlerin çoğunda vardın.
saçların, gece sana hiç sarılmıyormuydu?
tüm eve şampuanın da sınıyormuydu?
sadece kedilerin kıyabiliyordu kollarına,
ve ellerinde çizikleri.
ve,
konudan alakasız adamlar düşünmüyordu bile.
jazz şarkılara düşüyordum, kaldırmıyordun üstelik.
yılık atları devriliyordu gece haberlerinde,
gazetelere bakıyordum hala beni yazmıyorlardı,
korkutmuyordu telaşlı kalabalık.
yağmur, kehribar düşlüyor.
geç olmasına karşın anladım.
bulutlar seni tek gördüğünde dağılıyordu,
sakin çocukluk anılarım kastırıyordu yanlışlığı.
güneşin, ay ışığıyla aynı parlaklıkta savruluyordu.
istanbul hep telaşlı.
oyuncak ayı bile sarılıyordu.
ben,
sakin,
sazlıkta bekliyordum herşeyi.
yanlışlığın düştüğü yerde bir ben daha bitiyordu.
çimen gibi.

Can Aydeniz

Çis

İspirto kanadında hayaline ulaştığımda resmin boş kaldı
egzama sarmıştı vesikalığımı
mengenemde küflü beklentiler
ağlak bahçivanın elverişsiz toprağı gibi
karamsar kefilin gecekondusuna istiflenmiş
çehresine dizili ve çürük zakkum ekmiş biri
kahverenginin gönyesine çivili hüznün pasteli
yalnızlığa aşık fakat maktul duyguların metaforunda
hücum ettiğinde anladım nöron boşluklarıma

seni ben kurguladım

sevişmelerin bile sonu vardı sınırsız yataklarda
hebaya tükenmiş hayatın ikinci şahsı gibi
güleç küfesini aşamazken ise parsa parsa
beş yıldızlı keşkelerin kiracısı oluyorsun temelli
başarılı bir veraset davası işliyor sanrılarına olur olmaz
pembe kapaklı dosyaların parsel sıralandığı
kompozit boşluklarıma çağın kalitesiz kızıl sıradanlığı
senelerin kerhanesinde zehirlenince yaşlılıktan
pespaye bir hatıra defteri karalanmış
cenazesi pejmürde beyaz örtülenmiş toprağa inerdi ağır
İspirto kanadında ulaşınca boş kaldım
dört beyaz duvar arası aklım
seni ben kurguladım

Can Aydeniz

Çocuk Mezarı

montumu katlayıp anahtarların üstüne bıraktım
dilsiz uşak üstüne çok alınmadı
anam avradım olsun çok yalnızım diye korktum
anahtarları montum, sabrımı sular altında boğdum
ben yalnız, uşak dilsiz, kimse aldırmadı
bir çocuk öldü, montu bende kalmıştı
zırhını duvara asmış, altına yatmıştı
elimde kaşkolu
herşey olmuş
herkes onun
çarşılar, manavlar ve martılar çocuğun
kuyumcular ve marangozlar Ahununmuş
Ahu kaçmış
Ahu ki ne Ahu of
aman sabahlar olmasın dedirtirmiş
bir rakı koyarmış, su ile tam kıvamını bularak
mahallenin marazları mafyaları
yoluna iskemle olur, kalkar kalkar otururmuş
tadı damağında adamların, kanlı acımış
ahu kaçmış
ardına iki kelam okutacak mektup ko -madan hemde

zenci kadınlar
bana hep daha acıklı bağırdı
çiçeklerin damarları
bebelerin süt dişleri
ekinezya kokusu
Ahunun neye benzerdi yavrusu
duvarların çimento darlaması
içim içime sığmıyordu striptizcinin direği gibi
öksürsem kalbim dışarı çıkacak
-abi ben bittim az sen idare et
diyecek, yüzüme kan tükürecekti
montumu aldım, anahtarları nereye koymuştum
sondu bu, tartışmasız kavga gibi son
oynamaktan sıkılan çocukların sonu gibi
laf çocuklardan açılmışken, çok kokuttular
ölen çocuklar ve martılar, yaşama hevesimi vurdular

Can Aydeniz

Dargınlık Kılavuzu

Yıldırımlar çok ve bu yolculuk son,
çocuk gülüşünü artık burada bırak,
dişlerini de göm kayalıklarım da, gölgen uzarken
hür çiçeklerin arasına koy.
ağrılar var mı hala?
olacaklar olmamışlığı sırada,
belki krupiye şarkılardan aramızda öfke
sabrım da yok, yoksul aklım ve barınağı
sor neyim var münferit üstelik bu yaşta
herşey, -yok
muallak korkular diyelim madem, içten içe
kuşku dolu lengerden testim çizik çatlak ve,
kanayan yerlerimi, erketeye yatıp görüyorsun
kırılan pervazların arasından pas gibi
cani misin içimde, bu deney mi
gece hiç yirmi dört saat sürermi ?
sürermiş

korkuyorum bahardan da, televizyonlardan da
yıldırımlar çok, güzel kızım susma
ve bu,
gülüşünsüz yolculuk son
olmayacağız inan artı sonsuzlarda,
olgunlaşmış elma kokulu gülüşün düşecek,
cam kenarın boş kalacak temelli,
her gül, paravanı dikenle tırılalayacak
ve dudak kenarların huşu doğuyor ya
benden gidecekler temelli
özgürlüğüne mütakiben, bırak şimdi bizi
şiiirler ise betimsiz nefes gibi çapraşık,
duraklama dönemini atlatırken teninde
ne var ne yoksa yak,
içinin duvar kenarından bağır sessiz kalıp,
yüzünü andırıyor ya bu yağmurun kopuşu,
yıldırımını keza çok kessin bağırsının karanlığı
yorgunluk dimağımdan sızan tavrıma yakıştır,
bir gül solarken sana dik alası

Yıldırımlar ton ton düşüyor çatlaklardan anılara
son hızına çıkan bir imdat ise düğüm,
kozmik öfke belirirken kalpte
ödem toplayacak artık hatıralar, bugün ve yarın
pekala kırk sekiz saatte olacak gece
treni kaçmış mevsimin,
biz binmişiz
tartışma ortamı yaratmış iki namert şarkı
sırf bunun için kollasaydım belki hatrını

nilüfer kokusu açar sıralarda boynun,
sustum şafaktan sonraki şafakta,
başka yolculuğu umalım yıldırımsız,
hem uğrak ve çocuk gülüşüne ait gece,

çelişki koyalım ortaya yine kuşkusuz,
kuşlar uçmayı unutacak iddaaya varım
o kadar fotoğrafın duruyordu,
hepsine bak, gözün dalmıştı

Can Aydeniz

Derince'de bir gece

Büyük harflerle sevmeye doyuyorsun
yalanlardan kolye gerdiğinde
Arzu diner mi çalınca dudak pembesi mor ölüsüne
Gerdanında dudak arasına benzer izlerle
Kanındaki lut kavmine kurulur sahte ve izbe
Fakat günah güzeldir bulunduğumuz yıldız diziliminde
Velev ki güzeldir duygu varsa
yalanlardan çello dinleyince platonik
Binlercenin arasında tırnak şeklinden tanıyana dek
Topuklarına serilip bileklerinden yükselirim
duygu sinmişse ten toprağından
kervan kervan ensar gibi derime neslihan
Lodos seven gençsek üstelik
Sevişir günahlarla savaşarak mantıkla birer birer
içinde koah gibi bir isim hecelenmemiş
çocukluktan kalma park özlemin ise henüz bakirse
velhasıl kelam unutulmayacaklarım çok
güneşe ifşa ettiğimiz Çengelköy sahilinde

Can Aydeniz

Düşüş

Saçların dökülmüşse koridorlara
lale mevsimi sanarım
kuraklığının tek göz odasını, rutubet sarmışsa
seninle boyarım ufku ve ay'ı
utangaç bir sevişme sabahına, hoşçakal der kaçarım
seninle boyanmış ay

koşarım

merhaba derim ard arda düşen kuşlara
halihazırda ufku boyamışken
sana bakarak tütün sararım bakayadan
ölü kuşların merhaba yazar soğuk kaldırıma
kurşun gibi aklımı yakar, oturur ağlarım
yakapaça yığılır
tuz ruhu kağı konvoyları
bir lale bahçesi nasıl solar hep sonradan anlarım

Can Aydeniz

Eksi Mevsimi

Kömürler bitiyor
anlıyorum yavaşlama saati
uzak ağaçlar sayıyorum, sana benziyor
siniyor köşeye biri bavuluna sarılmış
bir duman çekiyorum nikotin kokmuş avucum
alaşım masalar var demir duvarlar
ısınmıyor vagonlar
gece saat kaç, beni ne zaman atacaklar ?

ısıracak soğuk
bavul kalkmayacak
vakti gelen, tren durmadan atlayacak
Şehrine geliyorum burası ısınmayacak

Can Aydeniz

Gliserin ve Saman

Sana papatya almıştım yarım demet
bilmem, hepsinin solması saçlarından mı
uhde dediğin gitmekse bir kaç kere,
gün de doğardı her gün.
kaşının altından süzüşün iğde renginde,
parlarken içimize öteki pencere,
hail suçuna ortak beni bulmuş olmandan mı

yani diyorum ki yatak soğuk, durum sakat
biliyorsun, kış en çok bize dişleri parlak
şöminesiz sevişirdik, elimizde konyak
kömürsüz barutsuz, ne demekmiş anladım yanmak

zira oldukça duyguseli bir kör bataklık
elbet uykulu saçların ile alakası olmalı.
sersefil duygulardan kaçarak mı
savaşlardan korkmadan
yeni yetme şairlerin tanımadığından mı
omuzlarından akar, bakir bu saçların
bilmem, hepsinin solması papatyaların
omuzuna yaslı saçlarına kıskançlığından mı

Can Aydeniz

Habilitasyon

Baktım, morluklar var fosforlu ojelerinde
şii yazdım, kapaklanıp hatrına över gibi
bıktım birde, küflenmiş somun gibi iki lirik hep
ancak beni, sana düşen fiiller gülümsetir gizli gizli

bu gece bir cümle daha yazar kalkarım.

birak bu saatten sonra sende beni
yıllar sonra, tebessüm geldi fakat oldukça devrik
ağzımda, bir o yana bir bu yana yuvarlandı gitti
yaşıyordum üstüme şaperon kostümü dikilmiş
fiyasko konsomatris hayatım, kaç metelik içinmiş?

tüm gelir kaynağı vergi olan yerin
fakir ve gurursuz işletmesiyim içten içe.
"altın kaplama olsun,
kesin öyle olsun,
öyle olmazsa kabul etmeyeceğim!"
kıvamında -da değildim ayrıca.

olsun, geçsin beş akrep ekseni daha
ağaçları kambur izlerdim bütün gün
orağın ucundayken hissin, kime neyi soracaksın?

Pariste bir viyadük, lakin İstanbul çıkmazı bütün
lümpen düşlerdir, seni makyajsız bile hayal ettiğim
gardrobun önünde yarı çıplak kıyafet seçiyorsun
belli belirsiz bu, anlamsız
İngiliz düşesi kozmik bir bedene bürünüyordun
süt içerken hep ansızındır bunu hatırlarım
nubuk iskarpinlerini ellerimle çıkarmıştım

bordonun en kadınsı tonundan ruh,
parmakların soluk benizli,
ve daha nicesi.

şişe gibi bakardın dolu,
ellerimde nubuk,
sen, dolu ama yoksul,
dokunsalar boşalacak gibiydi tutkun!
kare masanın ucundan şimdi, hiçbir şey olmamış gibi

Ankara soğuğu ve ruj izli izmaritlerin.
ah güzelim,
belini seyrettiğim yürüyüşün, yürüyor hala.

Bu ateş o ateş değil
ellerini uzatma yanarsın.

Can Aydeniz

Herşey Yarım

buluttan çoktan kopmuş bir damla
bıçkın, dik alası sokaklar ıslanınca biz
nihayet ikinci evim derim benzer sokağa
yanında bir mum
sırtımızda pardesü
kalkınca şamdanlar masadan hergün
aklımda gülüşün ve ses tonunun hüznü
o bulut yine yağar ardına koymadan sözü
ve ekseriyetle gündüzün
düşer en umulmadık renklerden boyadığımız denize
en sevdiğin renkler olsun eğer öyleyse
doğa özenir sezince bukle saçlarını
bizde tek küçük şemsiyeyle çimenlerin ortasına
uzanamayız artık
bazı çiçekler dolanınca saçlarına
şansına küser denk gelemeyen esintisi polen çiçekleri

ellerinin dahil olduğu tartışmalara uzaktasın
ham altın parıltısından koparılmış sen doğarken gözlerin
kör çıkmazın sokak lambası
koltuğundan eder hali kalmayan güneşin
ve biliyorsun gri bulutlarımız şehirden eksilmemişti
zira yağmuru sevmeyişinde kıskançlığına dahil
tanrıda esirgemeyi bırakırsa güldüğündeki devrilişi
böyleyken böyle yok olmuş da demeyiz bizim pazar yeri
al yanaklarına güvenimiz
sudan çıkmış balık gibi

Can Aydeniz

Hissi Leadri

Torununuz büyüdü,
dört yaşına girdi görseniz,
kucağında sevseniz,
sıfatınızı öğrenir.
Vaatlerin gönyesinde,
velhasıl beklenti şirazesine cancağzım,
izin vermesen sokağa oyuna anacığım,
tabağını bitirtmeden.
On yaşına girdi bugün,
görsen,
çanta sırtında, koşturuyor koridorları.
Ve ben,
kırk yaşına geldim baba,
seni daha iyi anlıyorum şimdi, şuanda.
Bilhassa görsen,
kızarsın iki lafın arasında,
senin ile ilgili geçmeyen şirpençe hüzün dağıma.
Senin ile ilgili,
kabullenememiş -liğime saygısızca ve ağaçlara artık.
Sarılarak ağaçlara.
Mamafih toprağa.
Yağmura da.
Torununuz on beş yaşında,
geçtiğimiz salı, dedim yukarıda canım.
Dik alası ve hayli bilgiçlik ikamesinde kendi fikirlerimin,
bizi izlediğinizden bahsettim ona.
Kaldırdı ufaktan başını,
sıfatınızı da biliyor artık.
Ağma güldük sonra yaslanıp,
içimiz fakat tabur tabur ağlamaklı,
tabağımızı da bitiremeden cancağzım,
mozolenize yakışan bir demet bıraktık.

Can Aydeniz

İlk yardım kutusu

o tentürdiyottu ben oksijenli su
ayrı yaralar ve kusurları sırtlanıp eksilerek damla
mektup zarflarını birbirimize katlayarak ağma
sevişmeye yeltenmek safsata ya da ne denir
arada kalmıştık ilk yardım kutusunda

Arafta asılı oldukça ereksiyon çarşafı
sütyensiz askılı saf buket çilek ağacıma
yaklaştı delikli ard arda elinde kama
Karanlıklarımda fosforlu acılarla kanlandım
Yol ortasında kol ordularınca taşlandım
o tentürdiyottu ben oksijenli su
üç yüz altmış beş gün ayrı ayrı vuruldum

Can Aydeniz

Kalkabiliriz

öyle demeyelim biz bu duruma
ekimde verilen kasımda alınmaz
üstüme yakışan gülüşler çıkmaz bi kere
çok çeşitli deterjan gerek
kezzap atar gibi çekmek elini olmaz
tuz ruhu atar gibi
kaynatılmış naftalin dökmesine
yırtmak gerek yüzümü gözünden sakın
sade gecenin parıltısı, olmaz
mil çekmek yetmez görmemeye
mıhlанmış sırtıma yılmın
aklımın kaçması lazım başımdan sessiz
sanrıları götürerek yanında hepsini
eskisi gibi olmaz çoğu semt
ışkillendirir
yeldeğirmeni çıkıyor hepsine yollarım
donkişot değilim, çok bekleme artık

ben kendimde değilim yorgunken ötesi
izli mermiler kalır elimde sessiz
caddenin ortasıyla sonu kalır el avuçta
uzun sarılmadı da biter yine harlı
yaşım uyuşmaz seninle yitik akıl
kedilerim kaçır anlatacak kim kaldı

gece saat üç olur
zorla yatırır kendimi kendim
gözüm akar feri kaçmış kartal gibi
gömlekle kaşkolle uyunmaz denmedi
üzgünüm ve kansızlık üşümesi
hep doğudan doğ
tırnaklarını boş bırak
lenslerini kov
gözlerin çivi yazısı
tableti ender saklanırken başım döner
saçlarının parladığı yerden
ceylan ordusu
perişan dünyanın güvenli yeri
baş ucunda kitaplığın
güldüğün yerin karşısı deniz
ağladığın yerin soldan akar yakı
senden çıkarım portmantona şapka bırakır
merdivenlerden yuvarlar kendimi kendim
gece saat üç zorla ıssıza yatırır
boynumda gri kaşkol
altımda vergimle yapılan kaldırım
başımı toprağa çakarım
tek cümle bırakırım kendim
kısa marlbora kağıdına
vasiyetten hallice ama daha kısa
eksikleri var imzasız
yanlışları var dil bilgisi hayırsız

ama anlaşılır çok lakayıt
sıkı giyin içimiz çok serin

Can Aydeniz

Karşılaşmayalım

mevsimsiz, ifade ile alakasız kabahatlerimiz
kış gösterip, yaz vuran vilayet geçişleri gibiyiz
duyguların üzerinde ince kaşmirden palto
ve çocukluğumdan kalan bir iz
konuşmayı unutmamın sebebi olabilecek gibisiniz
öyle bakmasanız yüzüme, öyle görmeseniz beni zira
sırta kadem basmış duygusal anların eksikliğinde
alkol ve anti depresan sayesinde tuttuğum eliniz
tanrı affetsin,
gördüğüm tüm düşleri mahvettiniz

söylemek istemiyorum
gece gece zorlamayın

ayakkabıma çarpardı o sıra dalgalar
elimde yüzyirmi sayfa, ay ışığı arkamdan parlar
uzarken gölgeler, gece bilmem ne saatler kaç
üstüme çarpar çarpar kaldırırma kaçarlar
her sayfasında kitabımın, sıfatınızdan bir kahraman
sizin adınızı alır, ses tonunuz duyulurdu
kıyamazdım zira dalgalarla sesinizi bir tutmaya
fiyakasız yerlerde dem,
caka satmadığımız mekanlarda hatıra arardım
olmadık zamanlarda, bilmeyin ki sizden kaçtım

söylemek istemiyorum
gece gece darlamayın

belki ben bugün olmam, neden sormayın
teselli edemem sizi, tutamam omuzunuzdan
kovamam kargalarınızı, sıra sıra avuntularımızı
ayıramam med cezir seslerinden adınızı
bir melodi çalın, şarap şişesi elimde sanmayın
kendinizi kaybederseniz, sustuğum yerleri hatırlayın
gece gece söylemek istemiyorum
beni tanımayın

Can Aydeniz

Kavga

Ağlama, gdemediğin deve huzursuzluk yarattı diye barda
içtiğin voktalara say ya da yarın çetenle uğra kumara
kerhane önnde kavga çıkarırsın ne faydası var loş hava
oldukça temiz fabrikalara inat
temiz hava
fahişeler etkilenmez, umursamazlar bulutlar kaçışta.

Can Aydeniz

Kedi

Ay kıskanır, esmersin geceye inat
birden binalar geçer, bakarsın biz ilçe değiştirmişiz
haritanın en başından sonuna belki
bir otobüse biner, ilaçlarımızı deneriz
gece artık olmaz, kıskanır -da griye evrilir
yatalak bir adam son kez yürüyecekse
olduğun tarafa devrilir

seviştiğimiz gecenin sana ait olması,
manidar değilde nedir.

Ay tutulması başlar,
şarabımıza pelesenk tebessümünde
sen hala esmersin di mi geceye inat
yoruyorsun kedileri
dişlerinin güzel pusatından böyle gülüyorsun,
tüy döküyor Tavus kuşları kıskançlıktan

Rujunu temizlerken ve dökerken kumlarını saçlarından
sulanırken gözlerim yorgunluktan
şehir sönerken gece pencerelerinden bir bir
kirli bardaklar patlarken taverna duvarlarında
lider bellerim dudaklarını yolsuzluk yapmayan
depremler bu sırada kopar dayanaklarımıza
büyümüş yaşımız ise, işe yarar artık ağlayamayınca
kaç kat toprak altından sarılmak gerek ruhundan

rüniklerinden anlam çıkaramazsam okuduğum taraçalarından
günü geceye tercih etmiş ve azalmışsam üstelik
kafeler sokağının kalabalığında beklerim
korkaklar kaldırımından yürürken yolda beklerim elimde şişe
sen uyurken zigon eşiğinde, yorganını çeker beklerim
uyandırmadan tenini, iç karartılarından gelirim evime
peçeten katmerli bir ruj çıkartır sıralarda varırım kesin
martılar pike atarken yağmuruna, suyuna
kadife kahve koltuğun arkasında ellerini izlerim
katlanmış bordo ağlarken rujun ayrıldığı yerlerin
yarı ıslak, yekpare dizilmiş bir iz kalır şaraptan

sen kedileri ve şiirleri seversin
yağmur bulutundan daha esmersin.

Can Aydeniz

Kendi kutubu

siktir et kanunu ve origami tekneni yüzdür üzgün
sirtında gezinen köpek dövüşü ile büyüdün
denize uzanan yakandan yokuşlarına
nefesli serüvenlerini volkanik yamaçların hazarına
ard arda sarılan akıbetini süzdür
denginden uzak
kısraklarından hazan kilometre dakikalarca
radikal polemikler metaforuna aşikar
çok belli umursamaz oldu olacak kefeni indirime girdi
fakat olmayınca her istediğinden vaz geçti

siktir et liriklerin hezimetini dedim
bazı şiirlerin başında konsinyesiz alkolik
sızdı kanepede de rahatsızdı üstelik
hakir görünce umudu kabusa dönen çocukları
vesikalığımı yırt büsbütün pirket taşlı
yanında telefon numarası ağaca zımbalı
çarçabuk siktir et dedim içindeki hezimetini
kadınlara yenildiğinden çoktu
iç savaşının hissiz kutup engebesi

Can Aydeniz

Kış toprağı

Bahçeler çiğlık kopardı erguvan dalından
toprağın gözleri kan çanağı yanlış mevsime açtı
ağrı ve sancı garnizonunda alışıla gelmişti kundaklanma
lodos garkına da doyardı körpe uçları saçlarının

alışıla gelmiş ziyadesi ile sade yalnızlık sarmış köklerini
saçlarının
özüne dinerken işvesiz sahtesi
ait olduğu torfa dönmeyi beklemişti izinsiz
toprak ağrı ve sancı hanında
çiğlık kopardı erguvandan ruhunu atfettiğı tanrısına
eli maşalı bir kırgınlık ve gurura açmadığı kapısı
diner mi ateşi soğuk sömüren ense saçları
bütün sevişmeleri hadım eden nefret doldurdu içimizi

oluruna bırakmayışlarım arasında lümpen bir tebessüm
sokak köpeklerinin sırtını sıvazlıyordum reosta
erbain sürmüşken insomnia
adın sinerdi yastıklara
kuşkusuz aramız limoniydi tanrı -ila
erguvanları hep yanılgıya düşürdün kuşkusuz neslihan

sefalet borç takarken metaneti eksik aklıma
tek tanrıçılığımı kıstırmıştım kudretli bir kadına
elleri uzanırdı içerimde bir yara
kabanımda fakirlikten sahte bir manolya
cebi yırtık fakat terziye uğramış öğleye beş kala
altı gibi buluştuk beyoğlundu
sene ikibinden sonra
sokak sokak volta attığımız
mevsimin belirsizliği vardı
dik alası bir terk edişi az görmüş olmalıydı zira
dişlerinin zifiri gökyüzüne doğuşunu katmerli
hala hatırlarım babamın cenazesinin ağırlığı gibi
bahçelerimde yandı çiğlık koparken erguvaña
sen çıkarken bahçeden nüfusum çıktı dar ağacına
ben gidince mutfak saksısında adaşın açelyayı kurutma

Can Aydeniz

Kompozit

Köklerinden doğdum koştum hep gölgene mahsur
iki kelam avutmaz zira koşulsuzdum
Çarşafında unuttum ip atlayan çocuk huzurumu
Mecaz mahal münasebetsiz, alaca har
Orman gibiyiz içten içe yar
pikene mahsur ve mahsun sevişirken yanar mensur
Yangın çıkaran kurallar sapa ve imdat mazlum

Lakin kesat bi hal
Köksüzlükten doğan hep zincire de mahsur
Metanet veraset belgeler ve matem ve tarumar geçer
Rahnedar kanunlar ile sevişti kaburgalar
Şirazesiz bacakların eczasına sığınan
zayıf bir ruh
Pesimist zaar
monoton kanserin seksinden kovulan
Ve kibirsiz çıplaklığın kabuklarına sığınan didar
tekillik müzesi olunca kalp, ölmeden soğur
Gölgenden doğdum,
koştum gölgene mahsur
Topluma ait bütün haksızlıkları sende unuttum

Can Aydeniz

Kusursuz bir ihanet

Kusursuz bir ihanetti, aydanlıkta kahve kaynatmak
ceza niteliğinde elimi yaktı
belki literatüre geçmediği için
belki de olmadığından bana ait hiçbir şeyim
fuşya sancım anlam kazanmıyordu bir türlü
zira endemik bedenini betimlemek ise evrenin işi -idi
itibarsız iltifatlar simana
tedariksiz vaatler vesvesesi olurdu ancak
memati kalbini teklediğinde fiziki dünyanın muharebesi
kulaklarda it dalaşı boğukluğu bırakırdı aşkım
gündüzü boyanınca eflatun mavisine
kalırdı ağma göz göre göre
ekabir özür dilerdi
sarf ettiği ciğerlerinden her gün
acıların kirvesi adıyla başladığım her gün
güneşsiz kuytumda buharlaştı gövdeler
herkesin adını unuttum
neredeyim beni nereye koydunuz
bir ip bir tabure verdiler aldırmadım
tepeden inme ve sonradan görme kesat akıl
basbaya dikalası büsbütün aptal cesaretiydi kuşkusuz
kusursuz bir ihanetti sevdiğin kişiden başkasını sevmek

Can Aydeniz

Lahza Çocukları

Solduktan sonra açılan güller
mecmuası olur gözlerinin.
her turuncu bulut izi,
ellerinden hallice olduğu bende hissedilir.
bir gece söz olur dizilimi adın ile başlayan,
gözümde esirgeğim ilave yalnızlık.
bölündü soyunarak alaşağı.
şimdi senin sesin tümör, çaresi olmayan.
bağışlamayan tanrı atfetmişler bize,
aramız hep açık aşkım.

Güneş kopunca gönyesinden şekli çetrefilli,
durum değerlendirmesi başlar boynundan.
köprücük kemiklerinde kaybolunca çocuklar,
bütün çocuklar ben olurum alacaklı.
kırıklarımda ağlar arkamdan ağır aksak,
artık ne biz var, ne de düzelen dünya.
bizi es geçen tanrının tohumlarıyız buraya,
kaderimiz hep arapsağı.

Can Aydeniz

Lirik 1

Şarkının teması; Rus ruletiymiş gibi.
Önce okşayıp, sonra hatıralarından vuruyor mu?
Sade bir şehire dönen bu mevsim süreçleri,
sanada sıkıcılık sirayet etmiyor mu?
Bir 'şeyler onarır gibi sandığım,
kanayan bir duvar benimkisi.
Sana sarılmaya yıktığım.
Akide renginde tuğlaların arasından,
kollarımı kaldırıp okşamaya uzanacaktım.
Zamansız vazgeçişlerin aldı beni.

Can Aydeniz

Lirik 2

Akşam üstü.
Yağmurlu sokakların parlادیđı.
Camı açık unutanların, parkelerinin şıstığı.
Ucu bucağı olmayan güneşlerin,
enine boyuna battığı denizlerin.
Kasvet sarmış bir yıldırım kesıği irade celb 'im.

Kaseti sarılmamış,
ön yüzü çizikli sözlerin.
Hasarlı, eksiksiz külfetin.
Fedai, her gece ipi geçirir.
Boynum morarmış yol yol,
ziraat mühendisinin dili yanar.

Sessiz kompozisyonlarının boyunduruğu,
yolunu şaşirtir akıbetimin.
Seninle alakası sıfır.

Kodlanmış tatların en azami sevki.
Adını ezberlediğim bedenim,
hidrosiyamik dolu beynim.

Can Aydeniz

Lirik 3

Adaletsiz, merhametsiz ve yarım yamalak bir devir.
Bocaladığım irtifanın, paraşütsüz atlamış kolluk birimiyim. Lakayıt korkulardır, içe
sinen, bitiren bizi.
Zirveye ulaşmış acılarım,
insani iletişim birimlerine dökülmeye hazırlanır içimde.
Aslında, veda konuşması yapamam hiç.
Susmak, bu yüzden kolay gelmişti.
Boylu boyunca uzanmışsın içimde.
Gitmemen için kitliyorum kapılarımı her seferinde.
Yoksa bu duvar konuşmaları, çekilmez.
Senin bilmediğin ekseriyetle.

Can Aydeniz

Lirik 4

Vesikalık yaptır, skaladaki mavinin açık tonları.
Dört ehliyet, iki kimlik, altı pasaport , bir bana. Serzenişlerden uzağa, toprak sandığın
azlığın.
Akarsu formunda burnun.
Nehirlerim hep sana akar.
Melek öpüşü gibi ak uyur gözkapakların sanırım.

Uzun sürmez başlattığın savaşlar.
İnsanlık inflak eder somurttuğunda tavrın.

Sevincinle doğan yetim, adın koyulsun ari ırk bellenip. Okyanus ötesi bir aşka aitliğin.
Güneş sistemi dar gelir,
bir adam yüreği, bu yükü nasıl idare etsin?

Seza fahri kuşkusuz varlığın.
Seni hayal ettiğim gün, hücre refahımı sağlarım.
Kaotik, stokastik özellik değişimleriyle tanımlanmış,
akış rejimidir, kanımın seni tanımış bölgeleri.

Türbülans ile ilgisiz.

Can Aydeniz

Lirik 5

Şabaha kadar bekledim sesini.
Özledim sesini.
Özletme sesini.
Köprücük kemiklerine yakın, boynundan aşşağı.
Saman yolu gibi,
ben sırası vardı teninde,
ufak tefek bir dizi seri.

Bilakis her birinide fark ettirmeden saymıştım, içten içe.

Bir demlik çay daha.
Ardına bakarak, denize nazır bir sakinlik.
Kismetse, inanacağım kendime.
Yokluğun, aklıma geldikçe sebebi soğuk duş etkisi.
Özlem dolu mide bulantıları, gece yorgan altı.
Kumsalsız bir surat benim ki,
zira dalgası bol.

Yitik bir liman, unutulmuş yol.

Can Aydeniz

Lirik 6

nerede bir martı düşüşü görsem, olgun yaşıma sığınırım
çimenlik düşer anarşi ile meyilli kafama birden,
yüzün kırılınca kısmen suya bakarken
sade bir tuz kokar saçların gölgelerin gölgesinden
ruhun daralır
yasak çıkartan başına buyruk vali yüzünden

kimi izlesem, aklımda uzaktan sana benzeyen
zümrüt erir tutkuna, düşkün aşikar şebnem
balı sırtmaz dudağından, ezeli dostken
ifademi kaybederim gürgen ağacı gençliğim geçince
orağım kırılır
evrene ait kelebekler çiçeklerinden geçince

Can Aydeniz

Meskun Mahal

Sahrada koşturan papatyam
issiz geliyor duman kendine iyi bak

kırgın yangına sarılan orman oldum
asfalt atılmış yorgunluğumada, göğsümden kalkmıyor
buralarda hiç vurulmazdım
oğlak gibi vuruldum
kevgire döndü akmasa da damlayan hayatım
galyana gelmiş hayatlar hep terso
her gün çimene basamadan terso üstelik
yalıtılmış kargaşamız da terso
ete kemiğe bürünmüşüz ruh şaibeli
sen ise benden uzakta evrenin ücreti
karmanın çeldiği yollarımın uzak yerleri orası,
taa nikahında belki.

ben senin uzaklaşman da markaj'ım yavrum
uzlaşamadığımız akıl oyunlarının şeffaf koşusu
ağaçkakanların ortasında çatlağım dikalası
mamafih yağmur gibi ah-larla zindan seçimlerimiz
yangın ortasıyken kuluçkası aşkın
bahaneler son sürat alınımıza çatar
bacakların hep kucağımda güzel bunu da böyle bil.
belini öpemedim,
dağılmaz issiz duman, gözünün kahve rengisi
soranlar olunca anlatırsam seni
and olsun yakışmaz o saflığa

Soldu çiçekler paralel saksıda
asılı kalmaktan apartmanın ankastresinde
konsomatrisi olmuş temmuzun göbeğine
bu havada çiçekmi alınır ayrıca
ayrıca bi bezmelelik ezkaza
unutmuşum,
içim geçmiş.

kabuslar didişirken çamurda meranın
ansızın dank etti iflahsız,
göğüslerinin har'ı mayorka gibi güzelim
dilek havuzundan hallice sade çekiciliği
beklentisiz ve telaşsız mutluluk divriği
intihar karnavalı içimin detay çizgileri
şehrin en güzel evlerinin yağmuru,
önünden geçtik diye sokak burğu,
haklıydın nuh gibi
şehrin en güzel evleri dolapderenindir.

Can Aydeniz

Metropol

Adılın güvercin uçuşu pastoral şehire ait
zira kimsenin gidemediği
ya da banliyö usulsüz işlettiğin dere boyu
bir inkisar taşması serpildim diz kapaklarına
mandıranın en genç memesinden sızmış
süt kıvamı tazeliğinde tapınağının kudreti
huzurlu ve makadam
alışamadı asbest halkın bir ırmak oldum
sen bileklerinden çıktın susup
boğulan şirpençe balıkların akabinde battığı
harından ayrılan küllerin ise kaybolduğu bir dere
likradan süzülür gibi sürüklendim griye
kıyıya vuran liberal izmaritler
martılara iş atan libadesiz cesetler
başka suların debisine itimat ettin ki bu şüphesiz
lakin hayli düşüncesiz üstelik
buhara dönerken sana biriktirdiğim çis
ismine ait martı uçuşu bir şehirde ruhumu teslim ettim

Can Aydeniz

Mualla ve sokak

Ne bir astım nefes kesen sabahın eşiğinde muallak
gümüş bulutlar gibi gezinirdik sarmaş dolaş
kronik bir kanca beridir sizi izlediğimden
insanlık denizde boğulmayı bırakırdı maviliğinizden
lakin şahit yazılsa minvalinizdeki kişiye tebessümünüz
hayallerden bir nutuk dizilirdi gündüzleri

sanrılarınız ise, kapanan bilinçler çevresince çalkanırdı
kasırgadır olanaklarıma ikame eden
abiye giymiş leyla gibi kahrı öven
miladı dolmuş tarçın rengindeydi
savaşma azmim kırılınca akabinde
sustuk biz teessür kuvveti kısıtlı umut evresinde
mütemadiyen keşke diyorum Mualla, keşke
mamafih kırgınlıkta yok evet gittiniz diye ezkaza
zamanımız az kaotik araziler yanıyor
olanaksızlığımızın dimağında huşu ise hep yek sayenizde
iskorbüte yakalanmışım gibi Mualla

Can Aydeniz

Mutfak camı

Soruları aklıma sardığın yerden başladı verem
Su istimal edilmişti kaotik
sevişler ve öpüşmeler duygusuzdu talihsiz eşler
Zaman paralelinde, tahür istekler
maziler ve deneyimler kazasında
olgunlaştıran cenazeler kalkarken bir bir
Agnostik seksler
barbarlıktan uzaksa estetiğe girerdi
Usturanın, gül sapından parmakları haz bekledi
Ustura kesigi dikine dikilmezdi

Ve erekte olan sancuların ıslaklığa bulansın kırmızı
Titrek ve sahipsiz duandan ise içinden bahset
Kibirli şakağında silah, boynunda halat izlerin
sanruların çığılı ve keskin sarmal yapısı vardı.
Hapşırıklar tuttu kulağımdan
senin sızdı inciler çamaşırından
senin sızdı inciler telaşlı çarşafa
Bağışlayan sessizliğinin büyüğü
insanlık tutarsız ve uykusuzdu
Zira duygular da güzel rüyalar sargısı
Plasteri oksijensiz, oksitleşen yaralar metaforunda
Pençeyerek kabuğu şakayla karışık
kapılınca aynı yalancı hissiyata
su istimale girmedi kırmızı
Büyüdük çünkü üzülen tarafımız uyanınca gözü çapaklı
Sevişmeler ve öpüşmeler
kimyasal bir güce ibadetten ibaretti

Can Aydeniz

Neslihan

Huzursuzluk doğuran veda ritüelime anksiyete derinliğim
mezarlığa kurulmuş kazlıçeşmeyi sevmeyi denemedim
gözlerim kurumamış
yolu görmüş
eve dönmüştüm
evrenin sesi boğuk
istasyon güvenliği korkuluk
biz havadar çatının altında buruk
dik duramazdı omurgada yorgunluk
karanlık kralı ve omuzunda pikeyle çocuk gibi
ceketin cebi delik
suistimal etmedim köpeklerin bana olan güvenini
pantolonumun götü kirli
kaldırıma oturmuş sevmiştim hepsini
velev ki avutmuştum kendimi
tanrı korktu yarattığı en güzel çiçek kopunca dalından
şakayık tebessümünü görünce neslihan

dar sokağın kaldırımında
kiraz çiçekleri açardı adımlasan
vesveseler doğumuna babilimsi kurdum tuzaktan
kendimi yakalatıp aldırmadım
kaç bıçak kelime sakladım
pencereden sarkamam yükseklik korkum vardı
kim anlar susanın lisanını
zorlanan akıımı sabırmı
sustuğunda azarladım sanrıların ile avunduğum
obsesif sakinlik ve uzaklık birimlerimde kavuştuğum
çiçekleri ise isimleri ile ezberledim bolca soludum
aseton kokan sade tırnaklarıyla polenleri ovduğun
ortancalarda dolaştığında avucun neslihan

Can Aydeniz

Neslihanın güldüğü yer

Tuz kokardı sahra çölünden uyarlama pürüzsüzlüğün
sigara sarmaya meyilli parmakların vardı
geceden hazırlardın kendine bir tabaka tütün
Adıyaman kokardı avuçların safsatasız
havada artık neşe yok ayrılığımızın ertesi şehri sardın
olsunlar sigarası da pekâlâ zıvanasına dayanmıştı
bak Neslihan dedim bu bizim son karşılaşmamız

ilacımın yetkinliği eksikti üzerinde sanrıların
unutkan
bir ağaçtın kurak toprağımın derinlerine
unutkan

bak dedim Neslihan rüzgar seni götürüyor
ben köklerine tutunmuş umutsuzluk içimi söküyor
yağmur besliyor kaçışını kayıyor şakağımda sancı
Adıyaman tütünü kokuyor yine durumun gidişatı
son tebessümün ötenazim olur
hatrına binaen bunu bana yapmayasın
damar damar kurgulayarak hayalini yavaştan
sana diyorum uyan bu son karşılaşmamız Neslihan

imkansızlıktan kar başlayarak yazın
kibritler yanmayarak güherçileli
son şarkısını söyleyip susmuş fakat
yankısı dinmemiş taş plaksın Nesli
artık toprağıma da ait değildin kuşkusuz
ben güneyli kızılderili sen toprak sahibi ensari
evrenin endemik kokan tüm çiçekleri
çölden ve kutuplardan yıldız düşüşüne uzanan
iyi olan bütün biçimin bereketli Adıyaman tütünü gibi
kokun ellerimden eksilmedi kahvaltı öncesi Neslihan

Can Aydeniz

Neyse git

Işıkları örttüğünde Temmuz
çocuk küstü parka
bu başka hikaye, yolculuk nereye almina?
toprak kokan vücut hatların
ve rüzgar yoktu
iğdeler dalında
en az, dünya
en fazla, ordu
avucuna kurulurdu
böyle gideceksen işvesiz,
biz artık hiç.
neyse, git.

Kim istemez
sessiz vagon
rakipsiz yarış
sadece köpeğini kıskanmak

eğer sen topraksan
bulutlar geziyor hazır
yağmur olacak
sana yağacak uykusuz
evvelsi ile zira bundan korkarım
bir apartman dolusu yalnızlık
duvarlar tarafından obsesif suçlamalarla,
sağ kolum uyuşurken
öğrenecek birşeyinde kalmadan gidersin

Çete olmuş bir şehir
beni görünce mahmuzunu vurur
olduğun oda
ulaşmaz buraya diktatör huzur
bulduğun yerden ayrıldığında
iskandinav esintisi
akıllarda
rus ruleti
mitolojik hafızalarda
yarılmış gök
sevgisiz aşklarda
güneşsiz günaydın
gittiğin yermi, gökmü düşünmeden
yolumuz kesişmeden de yaşarım

Can Aydeniz

Niasin

Serirse bir kış günü eli baltalı ormancı
beni azarlar iç sanrıları
savaşım bitti sandığım yerde başladım
bazen iğrençlik bulamacında adımları ararım
tanımadığım kendimle tanışır olduğum
yolculuksuz bir uykusuzluğu kendime yamaladım
sustum avel avel

savaşım bitmedi egoist mizahımın çit arkasında
yalan yanlış laflar atarken kemiksiz şerefsiz
bazen iğrençlik bulamacında adımları gördüm
tanımadığım kedilerin öğrenen suratlarında kayboldum
tanışır olduğum yolculukta savaşım yaslanırdı omuzum
uykusuzluğun yamalandığı
yağmalanmış kışımında bir ormancı yalnızlığı
kendime kefil olmazdım
zira bilmem neden bunca yaşadım

Can Aydeniz

Oy

Sırtından aldığım hazzını kaseye koy,
aç biilaç çocuklar içer yevmiyeden çıkmış gibi.

sanattan yoksun ırkın köpekten kemik alması,
bu hissin tarifi olmaz
yaşadığımız maymun çağına vasiyetini soy,
soran olursa üzümlerin yerini hepsi ezildi dersin,
sana bıraktım son kaşemle kenarına sil.

bizden olmazdı zaten kim ne demiş gibi.

Can Aydeniz

Pasiflora ve Badem st

Tm yazdıklarımı sana postaladım
xanax etkisinde sarılmıştım
sıraya koyamadım gideceğimiz şehirleri
diplerde kalmış, duyguların
nefesim yetmedi, çıkaramadım.

kuşe ile kraft arasında kaldım.
dşnmeyi biraz zamana bıraktım,
geniş ağaçlıklara çıkıp sanrılarınınla
kahve içtik senden daha sessiz sesli.

sana sarılmayı da geri aldığım gibi
dostlarımın arasına daldım.
bomboş sandalyeleri arasında
tek kişilik kağıt oyunu çevirdim tek.
pulu dikine mi öpeyim
yukarı bak
gz yaşların damlamasın

eline degecek diye bi dertlendim
yırtarak açarsın dedim
ptğm yerden rttm

katladım çe beşe maviye bakmadan
zarf zarftır,
duygusal anlamlardan kaçtım

rujlu izmaritini bulunca dudağına zendim
sigaraya başlamışsın diye zendim
çamur dibi olan taşlara basarak geldim
postana bırakıcaktım okuyuşuna şahit olmaya zendim
sana güzel sevecektimlerinim aklıma geldi
kesin sigaraya başlayacaktım anladım
dedim; " hadi çocuk buna da sonra dertlenirim. "

ilkelerimizi kenara bıraktım
kenarlara
dağıttım ilkeleri
seni odadan çıkarıp her tarafa
krupiye gibi
gurur aramıza giremeyecek crada kalmışken
lakayit boşboğaz savaşları
sana yakıştıramadığım belli değil mi
mamafih sende artık
kanım kaplı bıçağı en yakın komodine bırak
suçlu, haklı ve fuşyayı sen bakarken aramadım.

Can Aydeniz

Posa

Sırtından aldığım hazzını kaseye koy,
aç biilaç çocuklar içer yevmiyeden ıkmiş gibi.

sanattan yoksun ırkın köpekten kemik alması,
bu hissin tarifi olmaz
yaşadığımız maymun çağına vasiyetini soy,
soran olursa üzümlerin yerini hepsi ezildi dersin,
sana bıraktım son kaşemle kenarına sil.

bizden olmazdı zaten kim ne demiş gibi.

Can Aydeniz

Postmodern Koşu

Uzun akrep koşularından arayışları
kayıştan kalplere boyun eğdim
yalan yok
çok değildi yutkunacak anları hayatımın
hatalarımı dilsiz uşağa astım geldim

uzun arayışları akrep koşularından yelkovana verdim
kum taneleri dolmadan devrildim
saat 12de düşen gölgeydim belki ne bileyim
zincirleme hesap tutarsızlığı yaşadığım,
yaşıtlarımın tek başınalığındaki tavrı
nasıl diyebilirim,
hayata olan ofansifliğimi kekeme sabrımnda kestim.

suça bulaşan dindarları,
yağmacı politik barbarları,
izlerken manipülatif travma yalayıcıları,
libidosu yüksek aşkıımı
sayelerinde kaşeleyip temize everdim.

Can Aydeniz

Sabahın Beşi Gibisin

Sabahın beşi gibisin
kalbin
basmıyor aşka
kalktığında mahmurca

Ne aydınlık
ne sarılık
göz alabildiğine masmavi
deniz dalgalı tebessümün
balıklarım boğulur gülüşünde
İçinde saklı
çığlık çığığa
binalarının tepesindeki
martıların gibi
kaçak sözlerin
hep
bir sonrasından korkak gibi
kaçak sözlerin
hep bir sonrasından
anlam veremediğin gibi
kaçak sözlerin

ne gülüyorsun
ne umut saçıyorsun şu sıralarda
yaklaşık sabahın beşi gibisin
üşenmeden kalkıp
bekler askerlerim içimde
uyurken bile beni düşünüyormusun?
uyurken
çok güzel gözüküyorsun
gülmüyorsun ki
saat öğlen oniki olsun
içimizi ısıtsın
gülüyormusun ki
gece altı otuz soğuğu
kemiklerimize işlesin
saat beş gibisin
uykuyu bırakıp
girmeye kıyamadığım çarşaf deniz
Saat beş gibisin,
benzinciden ayrıldıktan sonra,
burnumda saf petrol kokusuyla
bitmesini istemediğim uzun yolum
Saat beş gibisin,
otelden ayrılıp
evime varıyormuş huzuru
Saat beş gibisin,
"-su içmeye kalktım ama
nefesini kontrol ettim" gibi
unutkan saatlerim.
tam olarak bilmiyorum
saat kaç

Seninle sayılara
saat farkı yüklemek istemiyorum
istemiyordum
ama
sen daha çok beş gibisin,
sabaha karşı
Susalım
uzun sayılardan sonra
sabah olduğunda
ne olacağına bakalım istiyorsun.
sabah
uyanamayabiliriz
bunu bilmiyorsun
bilmezdik
bir daha da güneş açmayacak,
kahveye
aynı tadı vermeyecekmişsin gibi
korkutuyorsun
korkutma güzel kızım
korkutma en güzel saatlerim

Can Aydeniz

Savaşlar ve Arılar

İpeksi koş savaş başladı
Dert yakındı sanrılar ve karanlıklar, fesleğen toprağında
Vücudunu ezberlemiş havlu balkonda, petek polen sarar
İlkbahar geldi arılar şen şakrak sana koşar
Kir çamurdur benim bırak ellerimi
kağıt rengi boynunda benler arar
Kar yağar tanrı izin verdikçe mutluluğa
Aynanda başlar soğukla
Gece aydınlatmaz giz içinde
İçinde
Biçim bulur nehir bacak şekline
İpeksi koş savaş başladı
Detaylar ve kervanlar konvoyunda
hayalin ve ayak bileklerin gezer hücreler
Sana ait kervanların
Boran sızarken kirpikler
hep mutlu olacağı bağdaşta uyumak istemiş
hayallerini deprem erezyonu örtmüş gibi
Çılgılığı var gülmeler eşliğinde
barut dolar bakırdan lehimlerine
Dert yıkandı yastıklar fesleğen kokusunda
Kağıt kesmez
metal paslanmaz
insan sevmez çimen kokusu tütmediğinde yağmur akabinde
ve güzelce burnunda tüten bir ağacın altından
geçerken eğmediğinde kendine dalını
İpeksi koş savaş başladı

Can Aydeniz

Ses kaydı

İstanbulun en aydınlık caddeleri
yalnız yürüyorsan insanı serserileştiriyor korkudan
parlak bir geceye açılan döşekler alkol kokan
temiz bir suya açılmış gibi filikan
sonra rüzgar çıkıyor neslihan
rüzgarın kuzeyden estiği poyraz benzeri ama değil
rotamızı şaşırtamazlar
rüzgarın başladığı yer senin yanından kıyıya
fakat öyle ki eserken panjurların karşısında titrettiği
panjurlar ki hiç açılmamış
sahibi belli değil mülkiyeti
toprağı ortaklara bölünmüş gibi tapusu kirli
geçmişine bağlı bir bina halimselim
ayakta dikilmesi yalnız olmadığına delalet değil
çok eksik pirketlerle
boydan boya babaların yeni boyandığı
evine aç dönen çalışkan bir işçi mesaisinde
yayalara izin verilmeyen bir sokak içinde meyhane
yayaların hiç emsal ederek yürümediği
doğduğundan beridir emeklediği başka yerli
düşünmemiş
toprakta kalan tek gülünü pencere saksısında unutmuş
pencere saksısı sahipsiz oldukça şatafatsız binanın
hiç açılmamış panjurlu evine aitmiş
güvenliği eksik polisin girmediği
dört duvarı kapalı
kilidi herkesin anahtarı kayıp
ardına kadar açık takılmış keresteyi kapı sayıp
duvarları maviye boyanmış
rutubetten dolayı boyasını soyunmuş
beyaz tenini göze sokar gibi
sahibi belli değil toprağı çok ortaklı

Can Aydeniz

Soğuk renk

akad iksirlerine buladığın eyyam-ı bahur anlarım
soğuk renklerimin ani vedası dilinden oldu
ekseriyetle kapanan gündüzün çayırları
bağ havacıvası kokan pürüzsüz kasıkların
sarıldığım vizon ekberinden sıyrılırdım şüphesiz
siyah ve kırmızının pikesinde
kar tadı dudaklarına vuku bulan
sepyası ise tekerrür edecekti celbime
sazlıklar kazandı kazıklı
sözlerin
taş bağlayan kirpiklerime
ve evet ki taş mavi ağlamazdı hanımefendi
düzülürdü
uykusuz ziyadesiyle kan çanağı safsataların tıpasına
telaşe müdürü filler ve çimenler
sapanorya sarakaların
gururu piç kasrıma
doğurduğun ise acımın kızıl bebeği -idi
soğuk renklerimin ani baskını üç ayakta oldu

Can Aydeniz

Soyut İğne

Yaşam desteğe bağımlılık ve dibi seratonin eksikliğim var
sevişmeden ısınmayan buz saçakları evrene bal çalar
altın oransa lâl
bedene sokulmayan it sürüsü ruh halim
sarışmalar ise eksilirse utanç kazanır insan
kel alaka portre büstü salonumun şaşalı yerine
eksik yürüyüşünün üstesinden gelemez zemheri sokak köşeleri
parkeler saf alkol ile temizler ferfecir sistemi
Şeytan sofrasından Anamura kadar varsın ki bu delilik
Kadıköy kadar samimiyetsiz keskinliğince sarılır
kâh pıhtı atmaları eşliğinde geceleri toprağını sularım
Yirmi dört sene kış gördükten sonra
anestezik iğne tugay tugay dolaşmıyorsa as sokaklarımda
antidepresan bağışıklığıma ne yapsın

Can Aydeniz

Standart Aruzun Hastahanesi

ada vapuru bohem şehrin göbeğinden kalkınca dokuz geçe
elveda dedim Eylül'den Eylül'e yorgun şoförlerin istikametine
çatlamış bardak bavulumun içinde yivsiz altıpatlar
iki üç kurşun mahremiyeti eksik aklım misafirliğine hediye
yarım saat tırmanırdım yokuş başına gelene hastahane
isimlikte ise adın geçen doktor görürsem diye aklım savulsun
hem verem savaş hücremin çevresinde hem ağaç gölgesinde

ada vapurundan indiğimde dokuzu beş geçe gelirdim sahile
hastahane'de ilk fırsatta izini zor veren hekim baş müdüre
teşekkür borcu ile yürüyüp dev sahilde taş götürdüm
sektirmeyide denedim yıldızları tek tek bağladım birbirine
denizden toprağa yalnızlık dumanı var adını üfleye üfleye
kulak yapısı ile ilgisiz ve ordan girip burdan çıkmayan adın
hayal ederdim sen ben ve hastahane'deki bir ağaç gölgesinde

Can Aydeniz

Şeffaf

kaburgalarını elimle sayıyorum habersiz
siyanür kaplı kış
çiçekler ekili zoraki
siyanür kaldırımı sokağa çıkıyorsun habersiz
başı boş
kedi kuyruğu gibi
soğuk yataklarda sevişme özlemi fakat
sadece kaburgalarını sayıyorum habersiz
gözlerini deviriyorsun ayağında cam ayakkabılar
çayirlara deviiyorsun kendini sessiz
bulut papatya sanıyor
içinde kelebekler
gözlerini deviriyorsun umutları piç olmuş koza gibi
zira nefes almak orgazma dahil
ölü duygulara adanan
tek şeritte karşılıklı trafik
elası kehribara döner gözlerin
sırtından sayıyorum kaburgalarını içli içli
kasıklarını ısırarak kasrından habersiz
ve kış uykusu ateşsiz
kil kayalıklar devrilirken mevsimsiz
kehribara dönerdi kirpiklerin
birbirinden uzak kibrit bedenler
birinin içinde kimyasal savaş
diğeri koğuşunda zaman belli belirsiz

Can Aydeniz

Taklitler ve yansıma

bir sarım tütün ile şarap kokusu eşlik ederdi kalabalıklarımızdan ziyade
kokundan da tanırdım artık aklıma mülteci esiri
bileklerine komşu oldum
sırtından süzülen güneşi sadağıma doldurdum
sapanorya kısraklarımın ortasında seni izledim
dalgaların vardı
deniz teninle ayırt edilemezdi
kırık basamaklı katları çıktık
bir şiir sonrası şarap dolayısı tadımlık sancın
kanım kadar mavi
resifler kadar sonsuz
kokuna iş atarken aklım sırtından süzülen ay ışığına
dünyanın gölgeleri aynanda bize darlaştığında
her ağacın kavuğuna uzanmalı
denizin ortasında gibi bir ada
karlar başlamadan ayanda dilara

Can Aydeniz

Tıpkı Senin Gibi

sakince geçen yalınayak kabuslardan uyanıp □
başıboş şaman yada kahin olmak yetmezdi
hiç tarotlar yada yıldız dizilimi
özemezdi

adını çiçeklerle gelisi guzel anmayla kutsamaya
değmezdi yormaya simyatik işleri

Çok dua etmiştim zaten,
adılın yalnızlık
paldır küldür □geçmiş
deli diyorlar kafanı kaldır

vesveselerime mütakiben tanrı onaylamadı seni
□kuraklığım gürlüyor sokak başında
solcu gazetesi gibi niş kesimlerce
duvarlara adımızda yazıyor silmemek üzere

birbiri ardına belki
aldattı bazı adamlar
benden önce kırdı kolunu bacağını
başka sabahtan kurtulurken darmadağın

adaçayların hepsini yaktım
dönmeyişin ile ilgisi olmaksızın
artık kendimi yakacağım
iklimimizin ve ten rengimizin uyumsuzluğu
onların hepsi yüzünden delirdim ki ben

artık gelme falan yapma buraya
serum taktırdım üç kuruşluk sarı suyla
susucam bende
posta kodunu bilmeden ptt kabul etmedi
mektuplarımı reddetmişsin gibi hissettirdi
şimdi sana nasıl anlaticam zor durumdayım gibi

delirtmesenizdi.

Can Aydeniz

Trakonya

Sen olmasaydın,
aynı tren, aynı güzergah seferi çekilmezdi,
soluk yüzlü havada.

geri istediğim cenazem gibi,
o sabah ve aynı yorgunluk gecesinin balkonu.

elimde, sol elinin devrimciliği,
öperek ve koklayarak.

geçiyorduk,
ağaçlar ve direkler devriliyordu yansımana.
aynı tren, aynı koltuk ve aynı içtenlik gecesini,
göğsümde uyuyordu kanlı bir kurt.
göğsüm alabildiğine kurt ini.

kahveni soğutmadan içerdik bu sefer,
maalesef mutluluk ağır aksak,
küçük mutluluk fotoğraflarda kalmış.

Can Aydeniz

Varşova geçişi

Ankaraya yolum çıktı pazar sabahı aldılar beni
sabahın dört veya beşi kendimi eşikte bekledim
arkasından su dökülmez bir adam olmuştum lakin
bir kömür takviyesidir altı vagonda yetmedi
üstelik sigaram bitti
gömleğimde istifa işimden ince yağ lekesi
Varşova gibi üşüyordum vagonda kabanım kirli
karnım toktu fakat aynada Afrikalı aç iyi niyetli
izimi süren köpekler gibi kokluyordu hatıralar kulakları dikili
sabahın dört veya beşi kendimi vagonda bekledim
sırtımda yalnızlığımın leşi kül rengi
kalitesiz bir kompartımanda dört kişi
Ankara treni varşova soğuğu yalnızlığın leşi sabahın beşi

Can Aydeniz

Vukuat

Kızıl kumul hislerin yanarken, kanarken, delerken ufku.
suçlu arıyoruz, elimizde odalar biz kafeste meşru.
eteğin saçarken uçuşup; zira yurdun en büyük sorunu bu,
müridlerin yol bulacak, baktığın yerden salihası, kavuğu
başka bedene aktarabiliyormuyuz bu ruhu
son kozunu vur masaya; olmuyor de, böyleyken böyle
kuşkusuz kopardığın ve topladığın hatırları sar cebime
ölümüm ile serp tohumu,
olmuyor de, senin ruhun başka bedene vukuatlı avuntu.

Can Aydeniz

Yabancı

kağıt çevirirken başka dilden anlaşılmaz ellerin
ben semaya yerleştirmişken seni
suya düşerdi denizin akışına doğru alaşağı
merhumdan bir mesaj anksiyeteler çıldırtmışken üstelik
iyi halli bir dostluk kemirmiş eğreti
ikinci sınıf kadın kıyafetleri akarken
biz sınıftan kaçmıştık elimizde kaçık betimlemeler
sağnak fikirler asla bizi girift çukurlara nüksettirmedi

bazı fotoğraf betimlemeler ağaç gölgesinde
bilhassa bizi tam kaydedememişken
ağlar halimize güler olduk
akılda dönen şarkılar cabası
şiirlere konu olacağımız varmış
düşerken kaldırımdan bildircin bahtım
rüştü sallanırdı haline şaraba gelse rastım
gök devrilirken başka lisandan anlaşılmaz ellerin

Can Aydeniz

Yapraktan Esmerlik

çatlayınca emanet saksılar kolumda
polene kel çiçeklerimi kuma gömdüm
ağıt yakan kadın entarisiydi, içime işledi kahve içişin
esmer teninden uzak tren yevmiyesi
ve dalında çiçek bekledim kuş bakışı
hala aklımda sevdiğin şarabı koklamadan içişin
tatsız kültüre rağmen, oksijeni ile lezzetli nefesin
öpünce açılan çiçeklerine serildim göl gibi

mamafih bugün geri döndüm içimden
jiletlerde yürüdüğüm tarihleri
bana dokunduklarıyla değiştirdim
kırılınca naif tuttuğum berceste
sana yazıldığı yerlerden gömüldü

ilmek ilmek terinide ezberletip sindirdim tenime
kanbur yolun mukabili bacaklarına ikamedir dudaklarım
öpüldüğü süre içinde diken olan tüyelerine
ve kasılmış parmak eklemlerine
iskorbüt sirayetisin hücrelerime belirgin imzalı

abiye sırtın dururken nar çiçeği kuşkusuz
fuşya rengindedir ve ruhuma bulanır
mukabilini dimağıma da bırakırsın aşkım
bir kitap daha bitiririz müteakiben denize karşı
deniz olursun çatlayan saksıma
nar çiçeği ve akşam sefası kokusu kasiğında tadın
toprağın kadar aklıma dağılır darmadağın

Can Aydeniz

Yeni mevsim

Uyku ile gerçeğin arafı şarap gibi
çölden geçseniz
Nil taşı farz ederdi müridleriniz
ve siz
kendi denizinizin içerisinde
lotus açmış ruh hali
ki lotus tatlı su çiçeğidir hanım efendi
kırık leblebi ve bozayı hatırlatır
teninizin telaşsız parlaklığı
hatta en pahalı elmasları aşması
sonsuz dek sürececek -liği
zorla değilse eğer
güzellikle boy ölçüşürdü güneşiniz
gülmeniz
tayflar oluştururdu ufukta
yaratana sığınmak gelirdi korkudan
kavimler yaşlanırdı aniden
göçler gecikirdi
baharınızla sirayet etkiniz
Kuzey gözüken haritalar tedavülden kalkardı.
kahve kokardınız,,

üzücü
ben hiç bilmeden

Can Aydeniz

Zorla Gitmedin

Sabahlarımız eş olmamış hiç
bu sabah uyanmıştım gitmişsin
bütün merak çantamın içine ekleyip kıyafetlerini ve geri kalan herşeyi
sessizce bi cümle bırakmadan geride

kış bitmemişti gittin
kuş geçmemişti
gece dönmemişti
dünya suların çekilmesine vardı üstelik
sonumuz gelmemiş
önceki acılarım bile dinmemişti
seninlede çok şeyimiz varmış bilinmedik
herhangi kadeh içilmemiş
hiç bir tiyatro izlenmemişti
en sevdiğin çiçeği söylememiştin
yada en sevdiğin sesi

koskoca kış bitti
iki günlük aşkını bitiremedim
bavullarını boşaltmak isterdim
modern hayata geçtiğimiz için vallahi kal diyemedim
kimseyi zorla koymak istemem tanıyorsun beni

Can Aydeniz